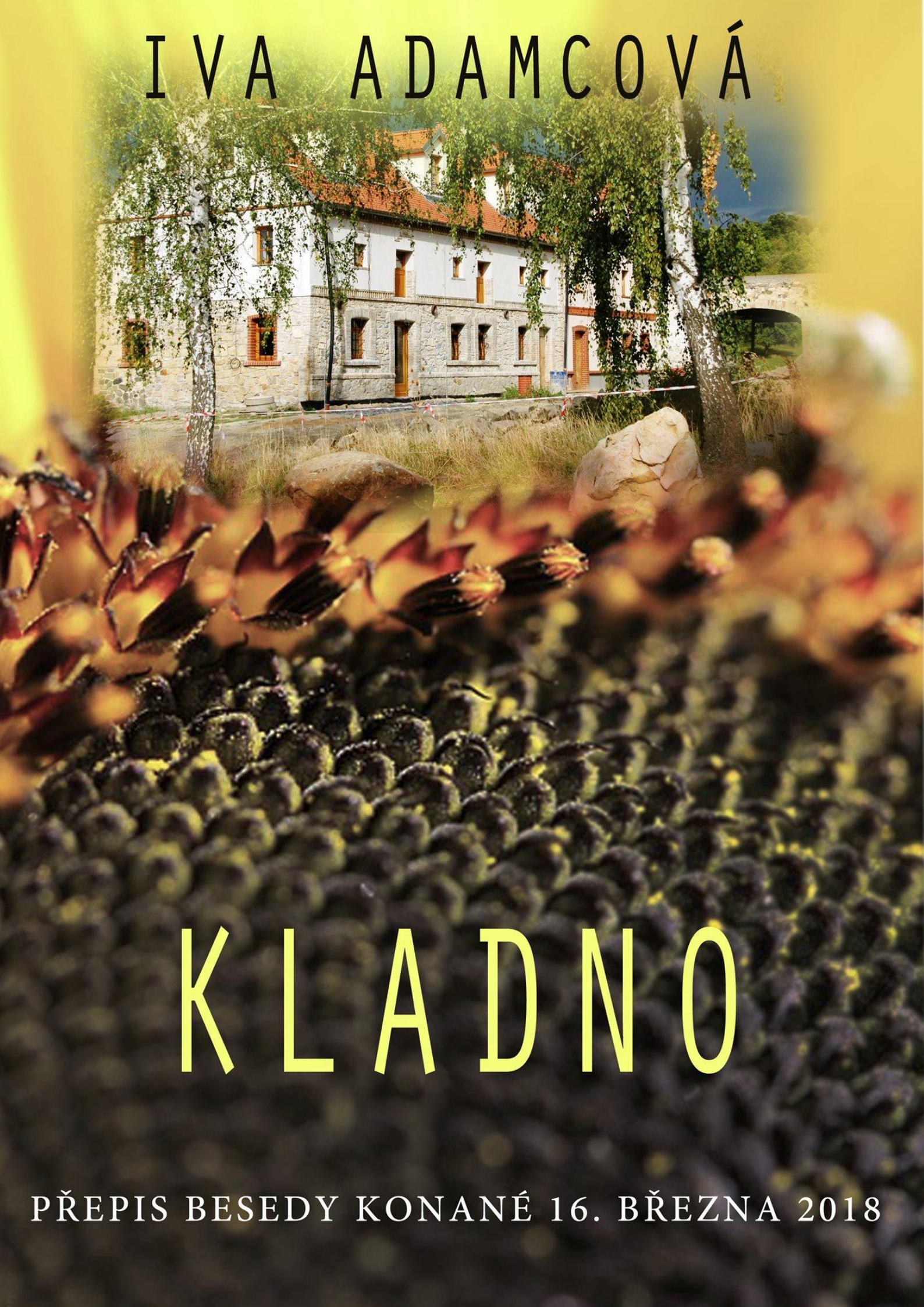

I V A A D A M C O V Á

K L A D N O

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 16. BŘEZNA 2018

Iva Adamcová – Kladno 16.3.2018

Milá Ivanko, moc tě zdravím. Ráda bych se s tebou podělila alespoň o jednu zkoušku z mnoha, kterými teď procházím. Něco zvládám lépe, něco hůř. Občas něco docvakne. Něco, respektive aspoň většina docvaknutí teprve čeká. Super je, že i když dojde docvaknutí, přijde později znovu zkouška a já ji zase úplně nedám, a tak se mám pořád ještě co učit. A ty mi průběžně se svými odpověďmi na besedách se vším trpělivě pomáháš. Ted' si mimo jiné procházím zamilovaností. Netuším, jestli je to vzájemné nebo ne. Viděli jsme se jen párkrát. Je to trochu komplikovanější, ale můj Egoušek do mě hučí: „To je on. To je ten pravý, toho musíš mít.“ Hází na mě touhy a chtění. Zklidňuji ho tím, že jestli opravdu spolu máme být, tak budeme a jestli ne, tak je to dané. Egoušek se mě snaží dostat na to, že jsem sama a že při všech těch starostech, které přichází, by opora a pomoc šikovného a schopnějšího protějšku přišla vhod, což je pro mě docela lákavá představa. Ale zase proč někoho dalšího zavalovat svými starostmi, že? A tak si s Egouškem povídáme, občas ho ztiším, pak přijde obrovský pocit blaženosti. Jenže když už si myslím, že můžu být ve stavu blaženosti kdykoliv chci, tak to najednou nejde. A Egoušek je zase na koni a podsouvá mi představy, jak hezké by to bylo někoho vzít za ruku, obejmout ho a mít se s kým smát atd., atd., znáš to. Zvlášť když tohle je určitě ten můj osudový muž, jak mi Ego tvrdí. Když se i přesto snažím zuby nehty odolat, zkusí na mě depku. Páni, včera po strašně dlouhé době přišla a byl dost silná. Nu což, řekla jsem si, jestli má Jana ještě prožít depku, tak jo. Tak jsem se stáhla do role pozorovatele, tělo nakonec vyčerpáním usnulo a dnes je zase dobře. Před chvílí jsem si pustila jednu tvou besedu a je tam dotaz na dvojplameny. Moc hezky si to mému Egouškovi vysvětlila, děkuji. Tak tuto zkoušku mám snad na chvíli vyřešenou, tedy než zase přijde přezkoušení. Zatím se můžu věnovat ostatním zkouškám, protože teorii znám a rozumím, souzním se vším, co říkáš, ale žít to v praxi, to je ještě kus cesty přede mnou. Je super, že nás můžeš na těch našich cestách provázet a vysvětlovat, dokud nepochopíme. Děkuji.

Ano. To je proces, který znáte každý z vás. Ego rádo maluje. Všechno vybarví v nádherných duhových barvách a potom, když skutečně dojde k tomu, že se ti dva setkají, je to zase o něčem jiném a zase maluje duhové barvy někde jinde, jak by bylo dobré, kdyby ten dotyčný odešel a nevymezoval se a převlíkal si ponožky a trenče, jak by měl. Uvědomte si, to, co žijete, je to, co máte žít. Ego vás drželo v pasti strašně dlouhé inkarnace. Od té doby jsou velké změny. Vaše levá hemisféra, která ještě pořád zabírá a chce se dobrat vlády nad vámi, se hned tak nevzdá. Ale upozorním vás na jednu jedinou věc. Když vám bude překážet, že kecá, tak ho posilujete. Ignorujte ho, dělejte si z toho srandu. Opravdu žijte s lehkostí a on pomalu bude umírat. Jiná cesta neexistuje. Jakýkoliv odpor totiž vytvoříte proti tomu, co se děje, posilujete Ego, které

nabírá sílu a vrací se s plnou silou zase zpět. Je to pro vás utrpení, které si potom přivlastníte, ale není vaše.

Ano, já jsem nedávno vysvětlovala dvojplameny, to je oblast bílé magie. Bílá magie má vytipované určité body, kterých se drží, a tím si člověk musí projít. Ona vysvětluje, jak k sobě dva lidé patří. Prosím vás, osudový pro vás je každý, koho v osudu máte. Ať je to partner nebo soused nebo kočka odnaproti, kterou tam někdo krmí. Zkrátka každý kus hmoty, který pobíhá vašim dějem, je váš osudový. Když se na někoho jakoby posvítí víc baterkou a více se svítí, je to pro vás horší, protože se na něj napojíte, ulpíte, a uvědomte si, že vy jste všechno.

Hodně lidí mi píše, že má sny s Ivou. Pozor na obdiv k Ivě, já vám kladu na srdce, abyste to nedělali. Když budete Ivu obdivovat, Ego v převlečení Ivy může kecat nějaké blbosti a budete tomu věřit, protože budete žrát všechno, co řeknu, a nebudete přemýšlet svou logikou. Sny, které vám chodí, jsou z drtivé většiny skutečně od hmotného Vědomí, abyste byli prozkoušeni z toho, jestli opravdu už přemýšlíte srdcem a čerpáte info z toho, co jsem vám řekla. Vy máte v Ivě vidět pouze info. Ne tvar a jméno. Já jsem úplně stejný, obyčejný člověk jako vy a nedělá mi radost, když byste si mě vystrčili, protože tím pádem jste slepí a hluší. A nebudete rozumět. Ale jakmile mě budete mít v rovině, může přijít Iva, to je tak asi pětiprocentní šance, a to bude skutečně vaše Vědomí. Má to ale podmínky, že mě budete mít srovnanou do roviny stejnosti. Už budete rozumět a umět i něco zamítnout, a když se objeví Nadjá, zažijete prožitek blaženosti sama sebe, ale jiná cesta tam nevede. Pozor na to, co v tom snu ta Iva kecá, bacha.

Milá Ivanko, prosím o radu. Mám bolest asi tak deset let v oblasti takzvaných esíček v bederní oblasti. Narodila jsem se s luxací levého kyčelního kloubu. Někdy bolest cítím více, jindy méně, ale pořád tam je. Ráno při vstávání mám pocit, jako bych v těch místech měla krunýř. Co mohu dělat pro zlepšení?

Tato oblast je na rozhraní, takzvaný kříž. Spojená křížová páteř patří k dvojce (2.čakra), ale všechno od esíčka výš už náleží trojce. Musela bych si přesně sáhnout. Oblast mezi dvojkou vztahovkou, pokud se to objevuje v levé straně, je to do hmoty. Anebo je to oblast trojky, což je respekt. Projděte si děje v minulosti a dávejte si pozor na to, abyste respektovala lidi s jejich činy tak, jak jsou, a abyste neměla vztahovky, to znamená, aby vám nevadilo chování druhých lidí nebo sama sebe. Tyto dva procesy jsou v oblasti kříže důležité. Pokud už jste se s tím narodila, kdysi dávno byl problém v této oblasti a nesete si to už z minulosti, v rodině musí někde být nějaký předtvar. Maminka nebo tatínek neuměli zřejmě odpouštět nebo nebyli trpěliví a očekávali od lidí jiné reakce. Vy to přenesete z jejich DNA, zvolili jste si to, je to vaše, není to nikoho jiného než vaše. Nikomu nemůžete za to dávat vinu. Vidíte, jak rodina reaguje v minulosti, a zbavíte se toho, když si řeknete: „Miluji je, i když jejich reakce není hezká, protože mi ukazují, jak bych nechtěla jednou vypadat.“ Tím se to eliminuje a jde to hrozně pomalu. Ale to bude už samozřejmě platba za něco. A platby jsou, až když se někde ponaučíte. Konkrétní čas bych si musela sáhnout, ale to teď není možné.

Dobrý den, mám těžké deprese, které mě ničí a doprovází od dětství. Vše přijímám a říkám si: „Je to můj úděl, je to těžké.“ Poradíte mi?

Já už jsem této ženě odpověděla a odpověď vám přečtu. A pak je ještě následná odpověď, kterou doladíme.

„Evičko, vše přijímat znamená, že Vám nebude vadit, že máte deprese. Nejsou Vaše. Pokud tento stav budete jakkoliv odmítat, posilujete hmotné Vědomí těla a jména. A tělo toho využívá a používá, aby vám vládlo. Také se podívejte, zda jste někoho, kdo měl stavy deprese, neodmítala s jeho chováním. Mělo by vás to s tím člověkem smířit a nemyslete si, že jste horší, než někdo druhý, anebo také lepší. Přijmout znamená, pokud mám deprese, vybrala jsem si svůj osud a je jen můj, takže pokud je mám, jsou moje a já se s nimi musím sama vypořádat. Pak nastane čas, kdy se s nimi naučíte lehce žít, a pak samy odpadnou. Vše, co odmítáme, nám hmotná složka zesiluje. Aby se zmenšovalo její, naše vězení tedy, potřebujeme pokoru. Jinak to nejde. Změna Vědomí pak přijde sama. Žijte nejlépe, jak to jde.“

A ta žena mi ještě odpověděla dvě věty.

Víte, můj otec pil, mlátil nás, osahával, tak se snažím odpouštět. Už nežije. Je to těžké každý den, přesto děkuji, že žiji. Poslouchám vás, máte krásný hlas a on mě zklidňuje. Děkuji, že jste.

Tak. Stav neodpuštění znamená, že vám někde někdo v minulosti vadil. Vám vadil váš otec s ději, které okolo něj probíhaly. Uvědomte si ale, že jste se tenkrát zablokovala odporem k tomu, co se odehrálo, a nepřijala jste situaci v domnění, že jste tělem. Vaše skutečná realita je Vědomí. Už jsem vysvětlovala mnohokrát, že kdyby Ivě někdo něco udělal nebo ji urazil nebo jakkoliv cokoliv by na ní vyslal, Ivě to bude naprosto lhostejné, protože Iva je mrtvá. Iva ví, že je Vědomím. To znamená, že ji může klidně urážet kdokoliv a cokoliv jí udělat, a Ivě to je jedno. Tím se ale zastavila karma, proto se to neděje.

Skutečná realita všech je vaše Vědomí. Když je někde blok a nereaguje Vědomí, je slabé, reaguje hmota těla a vy jste pořád v tom bodě v minulosti. Přestože s vámi časoprostorová křivka letí, planeta letí dál, pořád vnímáte to, co se stalo tenkrát. Neumíte žít v přítomnosti. Přítomnost znamená, že každý bod osudu je teď, teď, teď, teď, přesně jak za sebou kráčí, jste kývli ano. Jakmile někde kývnete ne, hlavou uděláte ne, pořád se musí opakovat. Ale pozor, má to jeden zádrhel. Bílá magie si myslí, že na tom může zapracovat. To nejde udělat, protože vy potřebujete opravit tento děj v přítomném čase. Proto na vás neustále někdo bude narážet a v osudu se s tím počítá. Bílá magie si myslí, že máte vůli člověka, to znamená, že když se začnu chovat jinak, něco změním. Nezměníte to. Vy totiž máte v osudu a v těle nastaveno, kdy pochopíte a kdy nepochopíte. Celý úsek je hotový. Takže vidíte, že jste neudělali žádnou chybu, když jste neuměli třeba někdy odpouštět, protože v běhu vašeho těla časoprostorovou křivkou se odehrával děj, který se musel prožít. Měli jste málo zkušeností v této chvíli. Vy potřebujete každou zkušenost nasát a potřebujete ve 3D trpět.

Vysvětlím vám proč. Na průchod hmotou máte celou devítiletku, což je obrovský časový úsek, jenom v lidských tělech je to zhruba 500 životů. Kdybyste prošli rychleji, nepřežili byste to. Vaše tělo by se okamžitě spálilo, protože vaše Božství je obrovská energie. To je neskutečná energie, kterou by lidské tělo nesneslo. Proto život po životě v malých dávkách jste odkládali odpory, proto jste trpět museli. Sami jste to chtěli jako Božství, protože jiný průchod hmotou není možný. Buďte rádi, že už jste v současném stavu. To, co tenkrát váš otec dělal, už dneska neexistuje. Budu ráda, že se to odehrálo a že jsem dovedla otce pochopit, protože i on měl své děje nahrané. Já dnes mám nahrané deprese a mám je, a také dělám mým tělem druhým lidem nějaké věci, které jim možná nejsou příjemné. Ale hlavně já jsem si svého otce vybrala, můj osud pro mě byl ten nejlepší a je jasné, že jsem tím musela projít. Dokud to nepřijmu, vše se bude opakovat. Důležité je zapomenout na to, co se kdy dělo, žít tady a teď, a počkat si, jestli bude nějaká nová opravná praxe, a pak to přijmout. Jiná cesta není. Nebojte se života a všechno odezní.

Milá Ivanko, díky moc za odpověď. To by bylo skvělé. Určitě můžeš odpovědět na přednášce. Víím, že je to zrovna takový sebestředný dotaz na konkrétní zdravotní zádrhel, ale třeba někdo prožívá něco podobného a pomůže mu to také otevřít oči, takže děkuji moc. Víím, jak jsi zaneprázdněná. Znáím všechny tvé přenášky. Ráda si počkám, pokud ti na některé vyjde chvílka i na můj dotaz.

Už jednou jsi mi asi před dvěma lety poradila přes maily řešit situaci s kolegyní v kanceláři a zdá se, že naše společné úsilí dospělo k cíli. Dozvěděla jsem se, že na vlastní žádost odchází k 31. březnu do důchodu a já se mám po nemocenské vrátit 1. dubna. Tak se mineme. Je to jak s tím spolužákem tvého vnuka, který přešel od září na jinou školu. Milujte svého Valida. Opravdu to funguje. K mému dotazu mě napadly ještě dvě věci, které by mohly mít souvislost s potraty.

Ta žena velice snadno otěhotní, ale nemůže donosit dítě. Snad desetkrát potratila.

Jedna věc je, že moje práce, jsem úřednice, mě nenaplňuje, nebaví a hlavně jí vůbec nerozumím. Jsem na tom s úřady asi podobně jako ty.

To je dobré se dostat k takovému úředníkovi. Ale jsi super.

I přes tuto mou neschopnost myslet úředně, chápat politické intriky a orientovat se v zákonech, vyhláškách a směrnicích atd. se nějak záhadně držím na úřadě už patnáct let. Tedy se sedmiletou pauzou na mateřské dovolené. Ráda bych práci změnila, ale nevím, co bych měla dělat, a muž mě drží při zemi s odůvodněním, že dokud je ještě šance na těhotenství, je lepší zůstat tady kvůli sociálním jistotám, jinde by mě při tak dlouhé zdravotní neschopnosti už propustili. Takže jsem si uvědomila, že případné těhotenství i mateřství беру jako únik z této práce a momentální vyřešení situace předtím, než by mateřská skončila.

Nenapadá mě, co dělat jiného. Druhá věc, která mě napadla a kterou dělám možná jakoby špatně je to, že jsem asi před čtyřmi lety byla u jedné vědmy, která mi řekla, že ve čtyřiceti letech budu mít dítě s mým druhým manželem, tehdy to znělo jako sci-fi. Neuměla jsem si představit, že by mi do života měl přijít jiný muž než můj první manžel. A že to bude Avatárek, čistá duše duchovního otce. Brala jsem to hodně volně, ale totéž mi řekla později jiná žena, která dělala automatickou kresbu, a také jistý léčitel.

Pamatujte si, že osud je hotový. Počítá se i s tím, jak budete čemu věřit. On (Satan-Ego) vám dopředu hodí bonbónek, abyste vyhlíželi tyto věci. To je hodně, hodně těžké to skousnout. Proto vás varuji, ale v osudu to máte, tak tam jít musíte a nikdo vám to neodpáře.

Já jsem jednou mé kamarádce dělala výklad, pak ke mně chodila velmi dlouho a otěhotněla. U mě pak dlouho nebyla a najednou těsně před porodem asi v osmém měsíci přišla, ale úplně zlomená. Úplně sešrotovaná a říkala: „Já jsem něco udělala a dlouho jsem odolávala, ale už za tebou musím, protože už to nemůžu vydržet. Mám kamarádku, která chtěla jít za kartářkou, za vědmou a já jsem jí říkala, že už tam nejdu, protože jsem znala tvoje výklady.“ To bylo ještě v době, než jsem byla venku. Chodila ke mně domů. „Ale ona mi řekla, že beze mne tam nepůjde. Tak jsem se obětovala.“ Pozor, když chcete někomu udělat dobře. Když máte dostat dardu, tak ji dostanete. „Kartářka mi řekla, že skoro zemřu při porodu. A já už se s tím asi čtyři měsíce peru.“ Já říkám: „Čtyři měsíce trápíš těmito myšlenkami své dítě“. Protože kvůli strachu máte pak jinou chemii těla. Ale hlavně, žena, která se bojí porodu, má sevřenou 1. a 2. čakru. A opravdu strašně těžce porodí. Takže vidíte, jaká past tady byla nastavená Satanem. Pozor, za to nemůže vědma. Její pusa, ta hmota sama mluví. Spoustu lidí ani neví, co vám řeklo. A vy, co odcházíte do pokory, jste nejlepším terčem. Uvědomte si, že na vás je napojeno hodně zkoušek, protože bílé a černé mágy má Satánek jisté, o ty se nestará. Ale o vás ano, vy chcete uniknout, vy blbci. Chápete to?

Nedávno mi psala kamarádka, která poslouchá hodně let, už celou jednu dekádu, že si nebyla jistá, jestli si může vzít léky, když jí začaly trápit znovu deprese. Bála se i léků. Strach je vždycky Satan, do prdele. Je mi blbě a chci být v práci a něco udělat, tak si klidně prášek slupnu. Ona si vzala na pomoc kyvadlo. A kyvadlo jí řeklo, ať si prášek nebere. No, bodejď by jo! Kyvadlo ovládá Satan, hmota, a ten jí řekne, aby nebrala lék, aby jí bylo blbě a něco by vlastně odmítala. Musíte logicky přemýšlet, jestli je mi špatně a musím pracovat, tak je jasné, že si půjdu nějakým způsobem pomoci a nebudu mít strach, že dělám chybu. Máte logiku, selskou logiku. Už jste také něco zažili. Uvědomte si, kdo ovládá hmotnou složku. Pokud už jí ovládáte vy a myslíte si, jací jste borci, může přijít někdo jakoby zdatný vedle vás, který vás nahlodá. Bacha. Udržet si to. Až když z vás je mistr, to znamená Božství, úplně blízoučko, tak odoláte všemu. Jinak se necháte ještě samozřejmě strhnout. Ale to strhnutí je dobré, tehdy získáte zase další malinký kousíček zkušeností a příště už to neuděláte, tak se vám zase doplňuje vaše mistrovství. Žádné bědování není na místě.

Čtyřicet už mi je, druhý manžel se na scénu dostavil a mohu-li hodnotit jeho míru duchovnosti, tak je dle mého názoru, podle poslechu tvých přednášek, na přechodu z bílé magie do pokory, jen to dítě nikde. Teď žertuji, ale fakt je, že v podvědomí mi to zůstalo, a před dvěma lety, ještě, než přišel můj současný manžel, jsem prožila poprvé takový zvláštní záblesk. Najednou jsem na okamžik věděla nebo spíše cítila kolem srdce, co přijde a že na podzim nastane totální změna všeho a intenzivně jsem cítila energii jiného muže a toho nenarozeného dítěte. To se pak ozvalo ještě jednou. Skutečně na podzim přišel můj opravdový muž, přestěhovali jsme se atd. To vědomí přišlo ve chvíli, kdy mi už bylo jedno, že žiju sama s dětmi a byla jsem maximálně spokojená. Věděla jsem, že můj muž přijde, ale bylo mi to už lhostejné, a přišel. S dítětem mám pocit, že jsem už také rezignovala. V tom očekávání a vyhlížení, že jsem spokojená s tím, co mám a co žiju. Ale je možné, že tam je skrytá naděje, že přece jen dřímá, že přece přijde. Vím, že nám děti nepatří. Nemám k nim majetnický vztah. Jen mě silně přitahuje cesta a nové učení s novým elementem v rodině. Omlouvám se za rozšíření už dost nekonečného dopisu. Budu ti nesmírně vděčná, jestli na tento dotaz někdy bude místo na některém z audií. Děkuji, že jsi. S láskou Kristýna.

Mimochodem první dopis je včera v Ústí, ale je to trošku podobné.

Tak Kristýnko, tady jsi to už vlastně odhalila. Ty musíš skutečně dojít až k lhostejnosti, jestli dítě přijde nebo ne. Ať bude nebo nebude, bude to zarovnané. A tím jsi odolala tomu stavu, kdy jsi šla k vědmě a přišla ta informace. A pamatujte si. Dítě je pouze další hmotný tvar. Uvědomte si, že je jeden jediný Duch. A to, co by přišlo přes dítě, přijde přes tebe, protože i ty jsi tím Duchem. Vy vždycky vyhlížíte ty hmotné tvary, ale všechno máte v sobě. Všechno tvoříte vy. Pokud má přijít, tak samozřejmě přijde, pokud ne, nepřijde, ale tehdy přijde to, co očekáváte, a to je ten stoprocentní Duch.

Zdravím ze slunečné Vídně. Piši vám s prosbou o nasměrování. Slyšela jsem téměř všechny vaše přednášky. Ráda si je pouštím před spaním spolu s modlitbou k čakrám. Ivanko, trochu mě trápí vztahy.

Koho ne, že?

To je moje téma v současném životě, už od té doby, co jsem se narodila jako nechtěné dítě a můj otec se mě zřekl. Je mi jasné, že mé Nadjá si tohle téma vybralo k prozkoumání, což je super, protože se opravdu učím spoustu věcí a cítím, že díky vám se posouvám. Jsem ten typ člověka, který je optimista. Energická, ráda si po ránu zpívám, jsem taková dobře praštěná, i když asi ještě nějaký odpor na první čakře je, spokojenost. Mám krásný život, jsem vděčná za všechno, co mám. Mám dobrou práci, jsem zdravá, mám peníze, cestuji, mám skvělé kamarády, rodinu, snažím se s pokorou a vděčností přijmout vše, co mě v životě potká, ale mám chvíle, kdy se trápím a nevím, jak se toho mám zbavit. Snažím se to

chápat. Vždycky mě to potká v nějakém vztahu. Oni mě ti chlapi prostě nechtějí. Nevím, jestli se na ně upnu, protože tam podvědomě hledám otce, ale začátky jsou vždycky super. Ale oni pak prostě zdrhnou.

Ted' mám přítele, je to Ital. Bylo nám tak dobře. On sám má první čakru dost v háji. Už jsem schopná to vidět. Před měsícem si zlomil nohu, podruhé za poslední rok a samozřejmě běduje, nařiká: „Proč zrovna já?“ Prostě první čakra. Nicméně od té doby se mnou úplně přestal komunikovat. Přišel s tím, že neví, co chce, ale nechce, abych ho takhle viděla, a já jsem si zase udělala odpor. Nejsem ta, která by mu vyčítala, byla na něj našťavaná, to vůbec ne. Jen jsem mu řekla, že to respektuji a je mi smutno. Mám chvílky, kdy se neubráním, abych byla smutná, protože mi chybí. Víím, že hraje roli, kterou jsem si zvolila, aby v mém životě hrál. Mám chvílky, ve kterých jsem smutná. Nejsem ten typ, který by partnera chtěl za každou cenu, víím, že by to snižovalo vibraci, ale je pravda, že už bych si také přála s někým něco sdílet a budovat. Je mi třicet dva.

Tady vidíte, jak se pinká ano a ne, dejte si na to pozor, Kateřino, protože to nevnímáte. Sice jakoby přijímáte, ale není tam přijetí. Přece jenom chcete. Bacha.

Moc bych si přála se s vámi setkat. Chtěla jsem se zeptat, jak to funguje s osobním setkáním? Vy už asi neděláte doma nic, že jo?

Tam jenom myju okna a podlahu, peru, vařím, žehlím. Ale aurické sezení opravdu nedělám, protože my jsme teď v jednom měsíci měli tři pobyty na statku, vezměte si, když tam je pětadvacet lidí, já během jednoho měsíce vlastně mluvím zhruba k pětadesáti lidem. To je na jedno hmotné tělo opravdu velká nálož. Zbytek času mě potřebuje maminka a dělám různé jiné úkony, povlékám a uklízím na Slunečnici, a teď jsou tam zahrady. Budeme mít ovečky a ovčáckého pejska. Těším se, budu dělat cestu a permakulturní záhonky z kamenů. Plánuje se hodně věcí, mám spoustu práce a fakt nestíhám. Osobní sezení pro jednoho člověka nezvládnou už ani náhodou.

Na statku stíháme pouze dvě čakry, i když jste vlastně u všech čaker, i to mluvení je pro vás důležité. To je hodně důležité. Aurické sezení je i poslech audií nebo přítomnost na přednášce. Zkrátka slyšení informací na vlastní uši. Ne všechno, co vám říkám, pochopíte, něco vás mine, něco přeskočíte, nad něčím se zastavíte myšlenkou. Vůbec si to neuvědomíte, a pak mi lidi třeba píšou: „Ty jo, já jsem slyšel Boskovice, to je jako bych je nikdy neslyšel. Tam to bylo úplně jiné.“ Protože jste poslouchali znovu po nějakém čase a mezitím jste dozráli, proto tam vidíte zase jiné věci. To je stejné, jako když si vezmete knížku do ruky po dlouhých letech a je úplně jiná. Ona není jiná, vy jste jiní. Když bude milión lidí číst jednu knížku, každý si z ní odnese něco jiného.

Otec je vaše veliké téma, Kateřino. Jestliže jste v dětství prožila pocit ztráty neboli absence otce, zřejmě tam byl takový ten náboj, že jste asi špatná, když vás otec nechtěl, překáželo vám to. Kdyby se to Ivě stalo v osudu, Iva by byla šťastná, že otec jí dal život, i když by ho nikdy neviděla, a byla by šťastná, že někde existuje. Na trojce by respektovala, že zrovna v tom osudu nechtěl s maminkou ani s ní zůstat, a rozhodně by

mu to nevyčítala, nebylo by jí to líto, protože kdyby jí to bylo líto, drtila by maminku, které by to bylo také líto. Nekritizovala by nic a žila by spokojeně, a tím pádem by se nic nemuselo opravovat. Vy potřebujete opravit pocit, že jste nějakým způsobem špatná, proto vás muži nechtějí.

Zkuste si to promítnout a vyměnit si role. Buďte vaším otcem a uvidíte, že každý člověk má právo na svůj výběr toho, co učiní. Hlavně víte dneska už od Ivy, že všechna rozhodnutí jsou v těle uložena a pozor, nechce je jen ten otec, ale chtějí to i ti lidé, kteří jsou kolem něj. Vy jste potřebovala mít otce, který vás nechal s maminkou samotnou. Je to vaše vůle Boha. Když na něj zaútočíte myšlenkou, negativní emocí, útočíte sama na sebe, protože vaše hmota vašeho těla útočí na hmotu iluzorního těla jiného člověka, byť je to váš otec nebo někdo jiný, ale to není vaše skutečná existence. Vaše skutečná existence je Vědomí vašeho těla a vašeho otce. A jestliže hmota zahraje děj, kterým zaútočíte v iluzi hmoty na druhou hmotu, roztrhne se Vědomí. A to vám pak pořád chybí. Až opravíte otce, nebudete útočit ani na ty přátele, kteří tam jsou, třeba na toho posledního. Svého otce opravujete se všemi muži ve vašem životě a nesmíte útočit, že on to udělal. A pozor, ani smutek! Píšete, že jste to respektovala, ale je vám smutno. Tam nesmí být vůbec nic. Projděte si celým kanálem. „Není to špatné, nevádí mi to, respektuji to, proč bych plakala, proč bych nenáviděla, proč bych posuzovala...“ Jede se dál. Je jedno, kolik máme v osudu partnerů. Pokud se to děje, je to nastavené. Neděje se nic, co by nemělo být. Trošku si o tom popřemýšlejte a přijměte to. Ještě tam odpory jsou. Nejsou vidět vaším okem, ale jsou tam. Přijdete na ně.

Jeden dopis jsem vzala jenom pro ukázkou. Ten klučina se jmenuje Tomáš a byl na Omské. Jeden z těch, co mě ještě předtím nikdy neslyšel. A tady máte reakci jeho těla na Ivy povídání, abyste viděli, co to s nimi dělá. Ale ten byl dobrý. Měl dva dotazy, i když tady uvidíte, že jich měl víc, ale tělo ho nepustilo k tomu, aby se zeptal.

Ahoj Ivanko, jmenuji se Tomáš. Možná si mě budeš pamatovat z festivalu „Miluj svůj život“, co byl minulý týden v Praze. Já jsem ten z Trnavy. Položil jsem ti dvě otázky, asi víš. Chtěl jsem ti napsat už dříve, ale nemohl jsem. A jak jsi říkala, že se může stát, že někdo na přednášce to nemusí pochopit, že může odpadnout atd., bylo hrozně těžké všechno do sebe vstřebat, tu pravdu. Když jsem se tě chtěl vždy něco zeptat, myslel jsem, že odpadnu. Bylo to hrozné. Celé tělo se třáslo. Mysl bojovala proti mému chápání. Moje Ego se bilo s mým Já a nechtělo to zpracovat. Cestou domů ve vlaku jsem to všechno zpracovával. Myslel jsem, že mi vybuchne hlava. Absolvoval jsem v Praze ještě nějaké rituály. Ale to nebylo nic z toho, co mi dala tvá přednáška. Když jsem přišel domů, tak jsem chtěl vyhodit všechny ezoterické knihy. Nemohl jsem ani pracovat ani se na nic soustředit. Dva dny jsem z toho byl úplně mimo. Teď už je to OK. Děkuji za všechno, co pro nás děláš. Zase se mi otevřel kousek brány k pochopení být. Určitě bych chtěl ještě navštívit nějaké tvé přednášky. Zatím poslouchám jen na netu. Zase jsem se utvrdil v tom, že cesta je cíl a cesta je láska. Děkuji, Ivanko, a přeji všechno nej a děkuji ti za to závěrečné objetí. Bylo to krásné. Papa Tomáš.

Já jsem mu už dneska odpověděla i písemně. Napsala jsem mu jenom, že ho zdravím, je dobře, že už je v pořádku, a aby nespíchal. Aby v klidu jenom žil. Osud se lepší, ale rozhodně aby už nedělal nějaké rituály nebo podobné věci, protože tím zase posiluje hmotné Vědomí a vracely by se stavy, kdyby ho to roztrhávalo. Teď je velice obtížné období pro bílé mágy, kteří by odcházeli do pokory, protože nyní je na to expanzivní doba na planetě, to je hodně náročné. Ryby odcházejí postupně a přichází Vodnář. Už ve Vodnáři jsme, ale nemá to hranici. Jakoby střed té hranice (docela široký) byl rok 2013, březen. A už jsem vyprávěla, že to je, jako když protnete prsty levé a pravé ruky. Pomalinku přinášel Vodnář nové vjemy a lidé začali mít úplně jiné, nové nápady a jiné pocity. To bylo přibližně patnáct, dvacet let před rokem 2013 a ještě to patnáct, dvacet let bude pokračovat, než Vodnář úplně zesílí, ale už jsme na straně Vodnáře. Pro lidi, kteří teprve začínají s pokorou, je to hodně náročné. Něco samozřejmě naberou a využijí toho, až se budou vracet na planetu, která pro ně ještě bude svazující. Hned vysvětlím.

Moc dobře víte, že planeta vás může ze 3D vypustit jedině, když všechno pochopíte. To znamená, nažijete si stav Ducha ve zkušenostech Duše a splníte časoprostorovou křivku celé devítiletky. Tehdy vás planeta propustí. Otevře se třetí oko. Kanál se naplní a jste chodícím Bohem, aniž by to někdo věděl na ulici. To nemusíte nikde vykřikovat samozřejmě. Jste obyčejným člověkem, což bílí mágové nezvousnou, pro ně je obyčejnost opovržením hodná. Oni chtějí něco víc, proto mají nastavený program těla, kdy musí tyto věci dělat. Nemohou za to, jejich Vědomí je pouze slabé. Ale jakmile vás planeta propustí, už jste svobodní. Pozor, zase je to jenom trošku iluze. V páté dimenzi, kdy budete už skákat z inkarnací na různé planety, chcete si vyzkoušet i jiné DNA, už je to svobodnější. V pozdějším odchodu do sedmé dimenze zjistíte, že také bylo nastaveno, kolik těch planet obskočíte. V 5D je to také iluzorní, ale už je svobody více, už budete mít pocity, že přece jenom vládnete. Ano, budete vládnout. Už budete hlavně vědět, kým jste. Jste Božstvím. Nejste hmotnou složkou, která vůli nemá. Paradox ve třetí dimenzi je, že si lidé myslí, že nějakou vůli mají. Tady je vždycky iluze, že vůli máte.

Ahoj Ivanko, podělím se s tebou o svůj příběh a poprosím tě o tvou radu. O mém muži jsem ti již jednou psala. V našem vztahu začal být časem agresivní, závislý na hraní počítačových her. Pořád na mě křičel, nesměla jsem mluvit, nesměla jsem si stanovit hrance ani nic říct. Nemohla jsem o tom komunikovat ani s ním mluvit. Buď odešel pryč, nebral mi telefon nebo mě okřikl, ať jsem zticha, že ho bolí hlava a nemám mluvit. Nic řešit nikdy nechtěl. Zkrátka nic. Věnoval se stále svým přátelům a jeho závislost na hraní rostla. Každodenní psychická manipulace, kdy mi opravdu vsugeroval, že za vše mohu já, ve mně vyvolala silné lítosti. Neuměla jsem se bránit. Neuměla jsem říci: „Tohle už ne!“ A tak cokoliv se kdykoliv stalo, byla nakonec moje vina. Postupem času mě začal vulgárně urážet a zesměšňovat. Používal při tom opět důvody, proč se to děje a že já za to můžu. Kdybych se ho totiž bývala na něco nezeptala nebo nechtěla něco řešit, tak by se to nestalo. Bití do věcí. Smýknutí mnou pod postel. Silná sprcha sprostých slov byla na denním

pořádku. Nic jsem mu na jeho hraní ani přátele nesměla říct. Říkal, že jsem vypatlaná a nechápe, jak můžu být inteligentní, když se takto chovám. Já pro něho dělala vše, co si kdy přál. Nesměla jsem si dovolit být rázná ani nikam odejít, jinak to bylo ještě horší. A tak jsem se snažila to přijímat, jenže to nešlo. Nešlo to, protože se to dělo každý den v kuse. Po každé mě to rozplakalo a on zuřil ještě více. Nenávidí, když pláču. Říká, že svým pláčem vše zhoršuji a chovám se jak hysterka, co ho psychicky vydírá, a tak jsem plakala někde, aby to neviděl. Nechala jsem ho hrát. Snažila jsem se dál, protože jsem nemohla nic. Nakonec jsme šli od sebe na jeho popud. Bylo to rychlé. Prostě mi sbalil věci a vyhodil mě, přičemž všechnu vinu házel na mě a vulgárně mě urážel.

No, to je přece štěstí, konečně. Ještě že ho to napadlo. Tady totiž uvidíte, jak když není ukončený děj, tak se musí opakovat. Jasně, když hraje hry a nemá vypráno, uvařeno, uklizeno, pak má chudinka hlad, tak se mu stýská a příleze, to je logické.

Po pár týdnech začaly přicházet esemesky. Zpočátku omluvné. Poté, když nebyly věci podle něho, tak opět urážlivé. Tak jsem nereagovala. Občas jsme se potkali a on se mi omluvil. Chtěl, ať počkám, že se potřebuje změnit a uvědomuje si, že je chyba v něm. Užil si období, kdy se věnoval jenom přátelům, hraní a práci, a poté se vrátil. Přistoupila jsem na to. Věděla jsem, že přijde opravná situace, a tak jsme spolu byli nějaký čas šťastní. Poté začal být nepříjemný při maličkostech. Začal opět křičet, stěžovat si, že nemá dostatek času na hraní. To proto, že byla v té době spousta povinností a on začal být nervózní, že hraní nemůže věnovat dostatek času. Zeptala jsem se ho, zda se toho vzdá kvůli mně a odpověděl mi, že ne. Řekl mi, že ho nebaví žít podle nějakých pravidel a že celý vztah je jenom podle mé představy. To ve mně opět vyvolalo lítosti. Neboť já byla ten, kdo se mu snažil ve všem ustupovat. Domluvili jsme se společně na určitých věcech při vzájemném návratu a ty věci chtěl ale sám od sebe. Nikdy jsem ho do ničeho nenutila. On to teď proti mně otáčí, že ano. Tak jsem se ho zeptala, jak mu tedy mám pomoci a co by si přál. Odpověď byla: „Hrát, kdykoliv chci, a dělat si, co chci.“ Protože jsme se domluvili na určitém čase, který může věnovat hraní tak, aby nezanedbával povinnosti. Opět jsem nemohla s ním nic řešit. Křičel, že ho bolí hlava, ať na něj zase nemluví, že mu je ze mě špatně, a tak jsem mlčela. Situace se vyhrocuje. Je pořád agresivní. Chtěl by všechno dělat k obrazu svému a já vím, že v takovém vztahu nelze existovat. Jenomže nemám kam jít. Žijeme spolu a mé finanční prostředky mi nedovolují zatím odejít, protože mám invalidní důchod. Nevím, co mám dělat, jak reagovat na to, co mi řekl, a co mám udělat. Nevím, jak postupovat dál. Prosím o pomoc. Ivanko, válcuje je mě to a ničí mě to. S láskou, Gabka.

Tak, Gabko. Za prvé, už jsi jednou byla pryč. A taky jsi měla invalidní důchod. Proč by to nešlo podruhé? Já mám pocit, že podobný případ někdo řešil na FB, nevím, jestli to je to samé nebo ne. Já jsem té ženě odpověděla a řekla jsem jí: „Proboha a po čem se ti

stýská?“ Ale hlavně, já ti teď ukážu, Gábino, jak všechno tvoříš ty sama. Jednak tedy posloucháš Ivu, to už je dost vysoká hladina, abys věděla, kde se odehrává ten zádrhel, a že to není ve Vědomí druhého člověka. Oba jste si na sebe jako Vědomí oblékli společný osud, který spolu žijete. To znamená, že dokud se nenaučíte to, co máte, bude se vše opakovat. Když jsi měla lítosti, protože na tebe řval, podléhala jsi hladině iluze hmotného světa. Proto, i když jsi odešla, stýskalo se ti nebo jemu. On tě taky potřeboval. Vy jste se nenaučili, co jste měli.

Ještě se pohybuješ v úrovni bílé magie, když chceš být hodná. Jenže pozor, bílá magie vidí zlo. Ty ho vidíš na tom příteli. Ano, on činí pro tebe zlo. Křičí na tebe, je sprostý, bije tě, ubližuje ti a pozor, je to proto, že chceš být hodná a ustupuješ tomu zlu. Jenže skutečná realita je, že když ustupuješ jakoby podle tebe zlu, necháš to zlo narůstat. Srovná se to, až pochopíš, že ho miluješ jedině tehdy, když mu to nedovolíš, protože on je Vědomí, je tvoje vlastní Vědomí, a to Vědomí je slabé na děj svého těla. A když ubližuje druhým lidem, je jedno jestli tobě nebo někomu druhému, tak ubližuje sám sobě, protože se mu to bude opakovat. Může to být i tak, že až se třeba rozejdete, on se zamiluje vášnivě do někoho, do nějaké ženy, která ho bude možná i řezat. Jak si sedne k počítači, dostane pecku. Pozor, možné jsou různé varianty. To byste se divili, co existuje za varianty výuky. Já bych mohla vyprávět story. A on si to zaslouží. Ty ubližuješ svému tělu a jeho tělu, když setráváš v tomto svazku. Já bych své tělo odvedla a odvedla bych ho proto, aby si on sám neubližoval. On neví, že ubližuje sobě, jemu bych pomohla právě tím, že odejdu. Není čeho litovat. Jestli tohle nepochopíš, bude se to pořád zhoršovat a zhoršovat a zhoršovat, až stejně k tomu dojde. Ale ty už nebudeš umět vůči němu udržet skutečnou lásku. Tu tedy stejně nemáš, prožíváš lítosti, to není pokora. Lítost je, že teda vím, že dneska už končím. Už není co vyplakat. To je takový ten stav prázdna, toho dna, kdy víte, že teď si půjdu jenom jako automat zabalit dva kusy prádla a odejdu.

Já jsem si vzpomněla, jak můj muž jednou vyprávěl, jak seděl v hospodě v Karlových Varech a vedle u stolu seděli Romové. A bavili se o tom, jak jednoho z nich opustila žena. Říkal: „Ona tvrdí, že jsem jí nic nedal, já jí dal všechno. Plné dvě igelitky jsem jí zabalil!“

Tak až si vezmete své dvě igelitky, přijde obrovská svoboda. Nikdo na vás nebude křičet. Já bych odešla i bez těch igelitek, věřte mi, z takového vztahu určitě. Potřebujete se z toho vylízt, ale běda, jak ho odsoudíte. Měla jste se naučit právě té rovnosti a toho, abyste uměla odejít včas a správným způsobem, pokud ne, bude se děj někde opakovat.

Dobrý večer, Ivanko, moc děkuji za vaše neúnavné povídání, které ráda poslouchám, a také za šperky od vaší dcery, které ráda nosím. Chtěla bych se s vámi podělit o svou čerstvou zkušenost. Před měsícem jeli moji rodiče, mimochodem úžasné manželství, kdy jeden druhého opravdu milovali a byli na sebe velmi fixovaní, dopravním prostředkem, tramvají. Když vystupovali na zastávce, tatínek šel zřejmě pomaleji, než vyhovovalo opilému mladíkovi za ním, a tak do něj strčil. Maminka se v té chvíli asi ohradila, aby do něj nestrkal, načež mladík do tatínka strčil

tak silně, že tatínek vyletěl z tramvaje, přeletěl chodník a upadl na hlavu. Maminku vyhodil hned za tatínkem, a pak do tatínka ještě kopal, ten ztratil na chvíli vědomí. Maminka byla jen odřená, ale tatínek měl po ošetření šitý obličej a ortézu na ruce a noze. Zdálo se, že se ze zranění vykreše a bude v pořádku. Ale během následujícího týdne moji rodiče sami i se známými nadávali na toho mladíka. Po uplynutí týdne začala tatínka pobolívat hlava a asi za deset dnů šel k doktorovi. Bohužel mu na CT zjistili veliký hematom mezi lebkou a mozkiem. Tento hematom mu doktoři odsáli a měl jít za pár dní domů. Situace se ale začala komplikovat. Bylo třeba znovu odsátí nově vzniklého hematomu, a poté otevření lebky. Po poslední operaci tatínek upadl do hlubokého bezvědomí a asi po třech dnech nám doktoři řekli, abychom se s ním rozloučili, a dokonce mluvili jen o hodinách života. Tatínek má ale kardiostimulátor, který mu vždy srdíčko nahodil. Zůstal v bezvědomí asi pět dní, maminka s ním zůstávala v nemocnici i přes noc, až byla tak vyčerpaná, že jsem ji přesvědčila, aby se šla vyspat. V tu chvíli mi přišlo, že se s odchodem tatínka smířila. Nicméně můj bratr si stále přál, aby se tatínek probral a vše bylo jako dřív. Za dva dny tedy tatínek přišel k vědomí, vše vnímá, bohužel nehýbá žádnou končetinou, nemůže polykat, mluvit. Vše, co může, je hýbat víčky a trochu hlavou. Již týden leží tatínek na LDN. Stav se nezměnil. Maminka je tam každý den a ničí ji, když ho každý den vidí v takovém stavu.

Chtěla bych se, Ivanko, zeptat, jakmile šel tatínek do nemocnice s bolestmi hlavy, nějak jsem věděla, že je to špatně a již asi rok předtím jsem cítila, že tady s námi asi dlouho nebude. Když ležel v bezvědomí po operacích, cítila jsem, že je na úžasně krásném vzdáleném místě jakoby za závojem, klidný a spokojený, a tak jsem s ním mluvila. Řekl, že jeho zdánlivé utrpení nás připraví lépe na jeho odchod, který snáze přijmeme, a poté jsem cítila, že se vrátil do těla. Ivanko, je možné, že Duše-Vědomí opustí tělo, odejde, a pak je smutkem znovu vtaženo do těla? Cítí v takovém případě znovu fyzickou bolest? Celou dobu jsem měla pocit, že je možnost výběru. Je možné, že od té doby, co byl vyhozen z tramvaje, nebyl budoucí děj uzavřen? Jen se čekalo, jaké emoce půjdou směrem k opilému mladíkovi. Moje maminka nemá ráda bezdomovce, opilce a takové podobné. Dokonce, když jsem před ní jednou dala bezdomovci peníze, tak se mnou nesouhlasila, že si stejně za to koupí alkohol, vysvětlovala jsem jí, že je to jedno, co si s těmi penězi udělá, a já mu je dala, protože jsem to zrovna tak cítila. Děda, její otec totiž docela často pil.

Poslední otázkou bych se chtěla zeptat na sebe. Cítím jiné entity i Duše zemřelých již velice dlouho. Dříve jsem s nimi promlouvala, nemusím je vidět, když nechci, ale někdy to přichází samo, není to strašení, spíše je

třeba něco vyřešit. Vždy to má nějaký důvod. Nikdy jsem se nebála, ale s tatínkem jsem si přála mluvit. Je to asi ještě bílá magie, že?

Ano, to je ještě bílá magie. Vysvětlovala jsem, jak se budete blížit k naplnění Ducha, tyto věci před otevřením třetího oka ustanou. Tady je několik bodů, učíte se zkrátka všichni. Uvědomte si, že prvotní stav, kdy se v osudu počítalo s nějakým odporem je maminka nelibost vůči těmto lidem, a samozřejmě začíná to u jejího otce s tím alkoholem. Většinou bezdomovci jsou skutečně na alkoholu živi. Vyžebnané peníze utratí za alkohol, v zimě je zahřeje a neumrznou, a navíc většinou jsou v mizérii, protože rodina je opustila. Tam jsou různé příběhy. Pesimismus utápí v alkoholu, vzdálí se svým pocitům. Když si dáte prcka, tak vám je jedno, co vám kdo udělal, je to trošku jakoby mělčí. A tím se dostanou do závislosti. Je to přirozený běh a v osudu to ten člověk má. Neumí to jinak vyřešit. Tady jsou ty odpory. Se vším se počítalo. Ale bílá magie se snaží zuby nehty zachraňovat, protože si myslí, že je realitou hmoty. Proto vysílá často přání nebo takové to zachraňování a energii, aby se ten člověk probral: „Ježíš, on je tři měsíce v kómatu...“

Jednou se na statek dostal léčitel, ten tam chudák dostal čočku. Ale ustál to. Musím ho pochválit. Měl naposloucháno asi polovinu základních přednášek. To bylo loni v březnu, dostal se na pobyt. Lidi jsem přivítala ve čtvrtek a asi za tři hodiny jsem odjížděla. A když jsem odcházela, přišel a říká: „Moje maminka se ptá, jestli děláte kvantové léčení?“ Teď se lidi začali smát, protože to slyšeli. Já jsem říkala: „No, tak to jí určitě řekněte, že nedělám. Naopak. Vy jste asi neslyšel základní přednášky.“ A ten člověk tam byl strašně důležitý už proto, protože já jsem se k němu samozřejmě chovala stejně jako k vám, on je také moje já. Ale byla asi polovina lidí na pobytu, u kterých jsem viděla napětí. „Co tam dělá?“ A pak pomalu měkli a měkli a ke konci už ho jakoby měli také v objetí. On měl ale tedy otázky a právě říkal: „Já jsem byl v nemocnici, zavolali mě k chlapovi, byl tři měsíce v kómatu, a já mu řekl: „Otevři oči!“ a on je otevřel.“ A čekal, že ho budeme obdivovat a my nic, takže tam dostal tedy na prdel, chudák, ale dobré.

A tady to je právě to samé. Ten syn si přál, aby otec otevřel oči a bylo všechno jako dřív. Ano, to znamená, aby byl v těle. A teď pozor, ale víc nejde. Ten člověk je najednou zpátky, ale nemůže se hýbat. Je ve vězení. Když umíte chodit a nic vám není, stejně ve vězení hmoty jste, aniž byste to věděli. Ale když jste ještě ve vězení těla v kómatu, to je peklo. A čeká se na to, aby si to uvědomil váš bratr. Aby viděl, že už by si to příště nepřál. Vždycky opakujete. Opakujete něco, co jste ještě nezvládli, co byste měli pochopit, a teprve po docela dramatických zkušenostech, ale slíbili jste si to. Je to hotové. Nikomu nic nevyčítat. Jenom se poučit. Bratr se poučí, že to by si vlastně příště nepřál. Neměl by si to ani vyčítat, ale to asi nedokáže, tam zase budou dopady. Vidíte, jak každý odpor plodí zase další odpor, a zase se tím zatěžujete, ale všichni se učí. Ale vy se k tomu stavíte moc hezky, Gábino.

Ještě tam byla jedna otázka na bolesti. Ano, když se vrátil, bude cítit případné bolesti. Když byl v bezvědomí, je skutečně v oddělenosti. Tam nemá s hmotou už nic společného, čeká se na odpojení, ale přání musí být vyslyšeno. Takže ano, část Vědomí se vrátila a je to ale slíbené. Ne abyste to svému bratrovi vyčítala.

Dobrý den, paní Ivanko, nejprve bych vás chtěla co nejsrdečněji pozdravit a poděkovat vám za vše, co děláte pro ostatní lidi. Je to krásné. Moc jsem si přála setkat se s vámi na soukromém aurickém sezení a jsem přesvědčena, že byste mi uměla pomoci a já bych našla ten správný směr. Ale paní Pollaková mi sdělila, že aurická sezení již neprovádíte a na statku je celý rok 2018 plně obsazeno, a že mám zkusit vám napsat e-mail. Sama nyní bohužel procházím nesnadným obdobím a moje cesty mě nějak přivedly k vám. Shlédla jsem zatím videa z Křečan a řekla jsem si, že to bude ono. Dva dny se mi dařilo praktikovat spokojenost a přítomný okamžik a bylo lépe. Nyní se mi to nedaří. Možná je to tím, že procházím náročným obdobím a není pro mě snadné udržet se v klidu.

Většinou, když si o sobě začnete myslet, že vám to jde, pokazí se to. Pozor, vezměte si, že ta myšlenka je nahraná. To není vaše. Ale přijde období, kdy si to tělo myslí, hází vám tam: „Hele, ty jsi už borec.“ Pak následuje období, kdy se z toho poserete.

S dovolením bych krátce nastínila svou situaci. Na podzim v roce 2017 jsem pochovala bytost, která pro mě byla nejmilovanější a nejbližší.

Vnímáte to? Vy si někoho vyzdvihnete. Čím víc si ho vyzdvihnete (to je přímá úměra), tím víc trpíte. Když ho málo milujete, skoro netrpíte. Ale bacha, vy máte milovat všechny stejně. Tím se srazí ten výkyv nahoru a dolů. Pozor, hladina stejnosti je strašně důležitá. Protože vy jste Duch, jste veškerým Vědomím všech bytostí na planetě. K tomu se právě teprve dopídíte. Tady už ví.

I když vím, že bych neměla.

Výborně.

Cítím, že jsem zklamala, nedokázala mu pomoci. Byl na mě závislý. Velmi mě to trápí. V momentě, kdy jsem byla nejslabší, se mnou navázala kontakt jakási známá. Bohužel vše svědčí tomu, že se věnuje temné magii. Nevím, zda to má souvislost s úmrtím milované bytosti nebo s ní, ale od té doby šlo v mém životě vše od desíti k pěti, a to ve všech oblastech. Zdraví, práce, vztah s partnerem, finanční potíže. Potřebovala bych se akutně vzpamatovat alespoň z toho nejhoršího a nabrat pozitivní vývoj událostí.

Ještě budu pokračovat, ale k tomu potřebuji promluvit. Chraň vás ruka Páně, považovat tu temnou paní za temnou. Ego vždycky ukazuje prstem: „Ten za to může!“ Ne, vy. Vy jste tvůrci. A zbavíte se toho všeho, když vám dojde, že vše je ve vás. Zaprvé nesmíte si nikoho vyvýšit, a když už jste to udělali, tak jste to udělali, dobře. V tom případě samozřejmě jste prožili velikou ztrátu. Jinak by nebyla ztráta. Tím, že jste ztrátu pocítili, jste plakali, ranilo vás to, tak jste hledali a tápali po pomoci. Protože jste o ní žadonili, Satánek vám nastrčí někoho příhodného. Vždycky to tak je, když pláčete a odmítáte, chcete od někoho pomoci a on vám ho tam nastrčí. Je to ve vašem plánu. A pak ho zase obviňujete za to, že on za to může. Ne. Prvotní je váš odpor. Úplně ten

nejprvnější. Na něj se nabaluje druhý, třetí, dvacátý, stý, tisící a jde to úplně do kytek. Je to v plánu. Až si sednete na dno, máte šanci se odrazit. Pozor, neukazovat na nikoho prstem, ale konečně se vzpamatovat a převzít zodpovědnost za vlastní život. Já jsem svůj život chtěl. Pokud je to mým osudem, souhlasím.

Další věci, která mě velmi trápí, je náš vztah s partnerem. Jsme spolu devět let a máme se rádi. Tedy já jeho ano. On mě snad také. Sedm let to bylo celkem v pohodě a fajn. Před dvěma lety si milý pořídil kromě své práce ještě bar s o deset let mladším známým a dostal se do party o deset let mladších, mnohdy nezadaných mužů, prakticky pro něj existovala jen práce a pařba. Nejen to nás dostalo do krize, která trvala asi něco přes rok. Nějak jsme ji ustáli a nyní je náš vztah docela hezký. Ale bohužel mě jako ženu již celé dva roky odmítá. Rok a půl zcela. Za poslední půlrok jsme měli sex dvakrát. Nevím proč. Ostatní muže přitahují. Velmi mě to trápí. Milování je pro mě něco krásného. Moc mi chybí. Vyvolalo to u mě i zdravotní potíže.

Problém také vidím v tom, že přítel tráví denně s kamarády čas v baru nebo i jiným programem. O víkendech chodí domů ráno. Někdy i kolem deváté. I když v práci za barem skončí například v šest hodin. Jdou pak pít ještě jinam nebo se zamknou v baru a mají soukromou párty. Trápí mě to obrovsky. Tím, že se mnou nespí, si jako žena málo věřím a není pro mě snadné vidět, že se baví s jinými ženami. Já trávím noci sama doma a čekám na ráno, až přijde domů. Nemohu spát a nespavostí trpím i během pracovního týdne. Milý se v týdnu chová hezky, problémy jsou víkendy. Mívá období, kdy se toulá méně a někdy více. Kdysi jsme o jeho životním stylu hovořili. Řekl, že se musí nějak bavit, když jsem si ho před léty odmítla vzít a nemáme dítě. Já po dětech nikdy moc netoužila. Nyní o něm přemýšlím často, jelikož mi už bude čtyřicet a mám tedy posledního maximálně půl roku ještě čas. Příteli bude třicet čtyři let. Již jsem přemýšlela, že bych vztah ukončila, ale mám ho ráda a také bych ráda pochopila, co se tady mám naučit. Můj bývalý přítel, se kterým jsem byla skoro deset let, také pil od začátku našeho vztahu. Můj současný byl se mnou sedm let doma a vše jsme dělali spolu, ale s barem začal také pít. Ne tolik jako bývalý, ale i tak. Bývalého sex se mnou uspokojoval celý náš vztah. Dokonce i nyní tvrdí, že se mnou se mu líbil nejvíce. Ptám se sama sebe, kdybych současný vztah ukončila, zda by můj další přítel také začal pít. Zřejmě je to mnou. Já bych to ráda pochopila a měla spokojený vztah.

Víte, když je v životě nějaký zádrhel, je naplánovaný a vy se můžete jenom rozhodnout. Uvědomte si, že člověk 5D by to udělal lehce: „Podívej se, buď přestaneš, to je jedna varianta, a všechno se uspořádá, protože já v tom nemůžu žít. A když nemůžu žít, tak odejdu. A pokud ti o mě jde a záleží ti na mně, tak to pro mě uděláš.“ To není vydírání, to je pouze domluva dvou normálních obyčejných lidí, kteří jsou schopni vyřešit problém. „Ale pokud ti to vyhovuje, já to budu respektovat, že dál dáváš přednost pití,

ale se mnou pak nepočítej. Já ti přeju hodně štěstí.“ Nebudu člověka považovat za špatného. Život jde dál. Když máte mít v osudu třeba dvacet partnerů, tak je budete mít, ale pokud se neumíte rozhodnout a trpíte ve vztahu, a přitom se bojíte odejít, děláte odpory. Když budete útočit na pití a obviňovat hmotu druhého člověka z toho pití, děj je nastavený, bude se opakovat.

Poslední můj větší problém je, že si se mnou lidi často, jak to slušně napsat, vytírají podlahu. Mám lidi ráda, jsem k nim laskavá. Většina je taková i ke mně. Ale jak se mi někdo přiblíží, začne se mnou zametat. Také nevím, co to má znamenat. Ráda bych to pochopila a změnila.

Ale to souvisí i s vaším vztahem. To se děje totiž i ve vašem vztahu. Vy se neumíte účinně bránit, neumíte říct: „Tohle už se mi nelíbí. Tady mám hranici, a buď mi to přestaneš dělat, nebo odcházím nebo přestanu spolupracovat.“ To zase ve směru k přátelům nebo známým. Tady jste ještě hodně slabá. A to je trojka. Bacha na třetí čáku. To už znáte, první stupeň je, že jste slabí. Když je někdo slabý, musí být na druhé straně buldozer. To znamená, musíte být vyučováni. Takže přijde buldozer a tlačí na vás a vy furt ustupujete. Pozor, a vevnitř zuříte. Obě dvě strany i buldozer i zuříč, co ustupuje, byť v tichosti, uvnitř je slabý, si demolují trojku. To je úplně totálně v háji.

Pak je druhá vývojová varianta, kdy ten druhý se dostane do bílé magie. Už nezuří, ale přesto ustupuje, ustupuje a myslí si, že to vyřeší. Nevyřeší. Napomáhá buldozerovi, aby ještě zařadil vyšší rychlostní stupeň. Abych to řekla tak po řidičsku. Tehdy už se blížíte k pochopení. Je to velmi blízko, kdy musíte pochopit, že když jste hodní a ustupujete, ubližujete druhému, tomu buldozeru, a už je na čase si uvědomit, kým skutečně jste. Že jste Vědomím. A jestliže ho miluji, tak mu to nesmím dovolit. A to je právě to, co bílí mágové nepochopí. To je stav přísnosti Krista, který v pozdějším čase časoprostorové křivky stejně odpadne, protože lidé tohoto typu po čase pomalinku vymřou.

Dan mi vyprávěl, že když byla Omská, dal to někdo na YouTube, já jsem to neviděla, a tam někdo napsal: „Bacha na ní, to je Satanka.“ A ještě hodně podobných věcí.

Hladina hmoty má strach z osvobozujících informací, proto bude běsnit. A vy si můžete vybrat, samozřejmě.

Tady potřebujete říct: „Dost.“ Tečka.

Milá Ivanko, prosím tě o zodpovězení mé otázky. Mám sedmiletou dceru, která je nemocná. Vyžaduje čtyřicetihodinovou péči. Má nádor na mozku, který nelze dle sdělení lékařů operovat. Ovlivňuje životní funkce. Dcera nechodí, mluví nesrozumitelně, pouze leží. Byl mi dán kontakt na paní, která mi sdělila, že se souhlasem rodičů se dokáže napojit na Duši dcery. Když jí dovolí ta Duše komunikaci, tak jí sdělí, proč je v takovém stavu, v jakém je. Zda zde není rodiči držena. Na tuto komunikaci jsme s manželem nepřistoupili. Zdá se nám, že se jedná o bílou magii. Je to z naší strany správné? A prosím, je možné Duši nemocného člověka zde zdržovat, a čím? Eva.

Jistě jste udělali všechno, co bylo ve vašich silách. Jde o lékařskou péči, to člověk musí dodržet samozřejmě. Jde i o přijetí jejího okolí. Je velice náročné, pokud máte dítě v takovém stavu, protože pořád, když vidíte malé dětské tělo, vám přichází, proč je vaše dítě nemocné. Ale ve vašem dítěti je Vědomí. Vědomí, které se tady zdržuje velmi dlouho a má své náběry zkušeností přesně tak, jako vy všichni. Vy jste si to zkrátka zvolili. Pokud jste jako rodiče měli v plánu v osudu, aby vaše dítě nádor mělo, někde v minulosti jste to odmítli a musí se to nějakým způsobem opakovat. I vaše dítě má svůj běh osudu. Je dobře, že jste odmítli napojit se na Duši, protože nikdy nevíte, co ten člověk v tom bude hledat nebo ne. Hlavně, když se sám nabízí.

Obojí varianta je možná z různého hlediska, z bílé magie nebo odchodu do pokory. Dívejte se. Z hlediska bílé magie jde jakoby přidržovat tady někoho. Není to ale pravda. Pochopíte to, když vám vysvětlím stav při odchodu do pokory. Uvědomte si, že osud je hotový a reakce vašeho těla je nastavená. Z hlediska bílé magie prožíváte lítost nebo odpor k tomu, co se odehrává. Tím se protahuje konání a dění věci. Jenže v osudu už máte nastavené, jakým způsobem budete reagovat, takže vlastně není možné někoho zdržet.

Vidíte, jak každá hladina, každá třída má jinou pravdu. Pokud vím, že moje dítě je velmi nemocné a nějakým způsobem trpí, protože určitě bolesti má, když je neoperovatelný nádor v hlavě, ty tlaky tam určitě jsou. Ovlivňuje to pohyb a chování mého dítěte, proto budu v co největším klidu a přijetí. A je už v osudu nastaveno, jak nejvíce dokážete projevit pokoru. Pokorou se zkrátí utrpení toho jedince, který je nemocný. Jakási možnost ovlivnit to existuje, ale už je nastavená. Čím víc vám to dojde, že máte být v přijetí, tím lehčí průběh to bude mít. A přeji vám hodně sil.

Kdysi dávno v roce 2011, 2012, jak vyšly základní přednášky z Křečan, jsem byla mnohokrát na Skype s jednou úžasnou Slovenkou, která žila ve Vídni, a té umírala holčička. Byla to ohromně silná ženská a její rodinu to opravdu obrovsky posílilo. Všechny členy rodiny to samozřejmě změní. Změní k lepšímu. Potřebujete to pochopit a přijmout. Vaše dítě de facto nemůže nikdy zemřít. Umírá pouze její obal, který vypadá jako vaše dítě. Ale vaše skutečná realita je Vědomí, které se sem přišlo něco naučit. Když to přijmete, obohatí to nejenom vás, ale i vaše dítě. Tak hodně sil přeju.

Vycítí ta holčička, že se maminka hrozně trápí?

Ano.

V podstatě nechce, aby odešla.

Ano.

A to, že by už mohla nebo měla odejít kvůli té mamince...?

Vysvětlím ti to trošku jinak. Zkuste si přehodit pozici. Budete nemocný člověk a budete malá, budete mít malé tělo, vedle vás bude sedět rodič a budete vidět, že pláče. Pozor, když budu v odporu, když ještě budu 3D člověk jako dítě, tak to své mamince nebudu chtít udělat a budu se tady zuby nehty držet. To je pozice ještě bílé magie. Kdybych to

byla já a byla bych už vědomá (a těch čtyřicet let jsem pouze čekala), tak bych to své mamince uspíšila a rychle bych umřela. Ale pokud dítě není v tomto stavu, nepochopí to. A navíc tam se ještě blokují i další věci, blokuje se, že to dítě si myslí: „Ježíš, já jsem nemocná, jsem špatná pro svou maminku. Dělam jí něco špatně.“ Tam můžou být výčitky, celý ten kanál může být stahovaný pouze tímto.

Proto člověk, který má vedle sebe někoho nemocného, pozor, nemusí to být jen nemocný, já jsem vysvětlovala, že když budete mít např. dceru a dostane kopačky od kluka, vy musíte zachovat klid. Ona přijde domů a strašně pláče, protože ho hodně milovala a nechtěla o něj přijít. Pokud vedle ní budete také plakat, strhne vás sebou a nikdy jí nepomůžete, ale pozor, bude se děj opakovat. A jedině tehdy, kdy necítíte lítost nad tím člověkem, nevadí vám, že je to vaše dítě, nevisíte na něm, to je také podmínkou, že všechny lidi vidíte rovně, tehdy, kdy nemáte zúžený kanál svými vlastními odpory, do vás přijde společné Vědomí Boha, takže přijdou slova a vysvětlíte tomu člověku: „Uklidni se, to nic není. On měl právo si vybrat, že už s tebou být nechce. A ty, jestli ho miluješ, budeš ho muset propustit.“ Ale už je to ve vývoji nastaveno. Já vám jenom můžu předložit, jak to vypadá v této třídě, a vy už si sami dojdete pomalinku vývojově k tomu, jak to má být, protože i tu Ivu se všemi informacemi máte v osudu nastavenou.

Loni v Liberci a teď nedávno na FB mi napsaly dvě ženy. Proč vám to furt vysvětluji dokolečka, když je to dané. Já jsem řekla jenom: „Vždyť je to dané, abych vám to vysvětlovala.“ Zkrátka je to kompletní. Vy z toho jenom něco vydloubnete, někoho vyhodíte a zase se vám něco nezdá. Ano, to dělá Ego. Pořád ještě si neumíte představit, že běh našeho světa, dění ve hmotě, je nastavený. Vy jste si mě vymysleli, tak mě tady máte.

Milá Ivanko, dlouho se vracím k jedné otázce a dnes mě napadlo zeptat se na odpověď tebe. Rovnou k věci. Mé vytoužené druhé dítě je úžasný syn. Miluji ho nesmírně. Když jsem ale podruhé otěhotněla, všichni čekali holčičku. První dítě je také syn. Spíš tak nějak, jak bývá u babiček, tetiček atd. zvykem, přáli nám páreček. Já se na miminko těšila a bylo mi jedno, jestli to bude kluk nebo holka, alespoň jsem si to myslela. Když mi ale paní doktorka sdělila, že tam vidí zase pindíka, než jsem došla domů, přepadlo mě velké zklamání, snad poprvé to vyslovuji nahlas. Jsou běžné velké pocity viny, že to tak cítím a měsíc trvalo, než jsem se s nimi vypořádala. Rozhodla jsem se totiž mít ještě třetí dítě už tenkrát. Povedlo se, dokonce i holka. Když jsem tě začala poslouchat, ulevilo se mi trochu. Prostě jsme si se synkem všechno tak domluvili. Bylo naplánováno, co a jak se budu cítit a i on.

To také byl důležitý moment i proto, abyste počala holčičku, která měla přijít na svět. Všechno je nastavené. Uvědomte si jak. Zkuste si vzpomenout na knížku od Olinky Táborské, tam je přece jeden příběh, jak je každá pozice nastavená. Jeden si měl dělat výčitky, že je horší, protože nebyl očekávaný. Všechno je nastavené, i kolikátým dítětem budete, jaké pocity budete mít. Jestli jste očekávaní nebo ne.

Já jsem měla zážitek nedávno s maminkou, je to pár měsíců zpátky. Možná jsem to někde už vyprávěla. Já nevím, jestli tady nebo na statku. Koukaly jsme na televizi a najednou maminka říká: „Já ti něco musím říct.“ A tak dramaticky. Otočila jsem se na ni uprostřed filmu. A to si myslíte, že ten druhý kouká také na film a sleduje děj, přitom jí se něco honí v hlavě. Řekla: „Já jsem tě nechtěla.“ Protože tak milovala tatínka a tatínek chtěl Jiříka, ona celou dobu čekala Jirku a vyvalila se holka. A měla pocit, že selhala, zklamala tatínka. Jak ho milovala, chtěla mu udělat první poslední a najednou mu nemohla vytvořit kluka. Já jsem se začala strašně smát, protože ona mi to řekne ve třiaosmdesáti, jo. Já říkám: „Mami, to jsi měla říct dřív, já bych ti ulevila. To by mi bylo úplně šumafuk, protože ty ses o mě vždycky strašně dobře starala. Neboj se takové věci.“ A ona: „Počkej, počkej, počkej, ale to není všechno.“ Já říkám: „Co ještě?“ - „Já jsem dneska ráda, že jsi holka, kluk by se o mě tak nestaral.“ Takže všechno se zarovnal. Ještě ve třiaosmdesáti si to moje maminka všechno nesla. Úplně zbytečně. Teď budu pokračovat dál.

Vybrali jsme si to a proběhlo přesně, co potřebujeme zažít.

Ano.

Když se ale opět objeví pocity viny, nechávám je postě proběhnout, ale už je tolik neprožívám.

Pamatuj si, Aničko, že pocit viny ti tam vsunuje tělo a tvé jméno. To není tvoje. Já bych řekla: „Ty vole!“ Normálně, ale nevím, který z vás to je. Bacha, to není vaše, proboha. Všechno, co z vás dělá hmotu, to znamená pocit viny, útok, zlosti, pocit, že je něco špatné, to není vaše. Vy jste Vědomí, a to nikdy neudělalo nic. Jenom to proběhlo a vy jste si to přivlastnili. Zkuste si představit, že to je míč a jenom ho odpinknete, odkopnete ho někam daleko. To je nádherný pocit. Nikdy to totiž nebylo vaše. Na to zapomeňte.

Co cítí takové dítě? Cítí, že je neočekávané?

Ne, on už se narodil. Pozor, kdybyste ho nosili v sobě, dozvěděli jste se, že to není holka, a v těhotenství to intenzivně prožívali, už by to vliv mělo. Ale potřebuji vám něco vysvětlit. Vám to tam proběhlo, vy jste si to přivlastnila, ale pozor, to není ještě stav, kdy za to jakoby zodpovídáte. Vaše tělo je zvláštní mechanismus, kde je nahraná veškerá scéna. Myšlenky jsou v DNA. To znamená, všechno, co tam proběhne, je vaše teprve tehdy, kdy si to přivlastníte a žijete to. Ne, že to tam proběhne. To není vaše. Zkuste si vzpomenout na pana doktora Tomáše, on říkával, že myšlenka je, jako když se kutálí míč nebo jede auto. Jede okolo. Vy se považujete za svoje tělo a jméno a myslíte si, že jste si to vymysleli sami. Ne, to se tam objevilo samo. Vaše je to teprve tehdy, kdy to žijete. Kdyby vás fakt potom štválo strašně dlouho, že to bude tedy kluk a není to holka, mordovali byste se. Teprve tehdy byste si měnili chemii těla, protože byste si samozřejmě svírali čakru. A pak už by se vám měnila chemie těla, a vaše dítě by to vědělo. Ve vašem případě to syn vůbec ani nezaregistroval, pokud to tam jenom proběhlo. Vůbec, na to úplně zapomeňte.

Vnímám tady pocity zklamání, prostě syn se občas chová, že si říkám, jestli to na něj skutečně nemělo negativní vliv.

To může dělat Satan, je moudrý. Satan ví, co řešíte, protože to řeší za vás, on to tam vsune a vsune to i do chování kluka. Bacha, abyste si mysleli: „Do prdele, už je to tady.“ Není, hodte to úplně za hlavu.

Jak s ním mám mluvit? Měla bych mu to někdy vysvětlit, omluvit se? Vím, že je to trochu zmatené, v rychlosti, abych tě stihla, snad chápeš, na co se chci zeptat, Ivanko. Děkuji, mám tě ráda.

Já tebe taky. Ne, vůbec nic to není. Když se narodili, určitě jste prožívali a vychovávali oba kluky stejně. A píšeš, že ho máš ráda, vůbec o nic nejde. Může se stát, Satan je mazaný, že to dítě bude třeba nějaké živější, zlobivější. Bacha na to, abyste mu nepovolovali v domnění, aby on si nemyslel, že jste ho nechtěla, aby se nerozjel nějaký jakoby únik Ega. Většinou byste mu chtěli nadržovat, to tak někdy bývá, když máte pocit, že jste někde zklamali. Ne, k oběma synům budete stejně přísní. To, co nepovolíte jednomu, nepovolíte ani druhému. Tady může být skulina, pohlíďte si to. Ego vám bude vsunovat: „Vidiš, teď jsi na něj ošklivá.“ Ne, hlídejte si nestrannost, to stačí. Úplně to hodte za hlavu.

Milá Ivanko, milí my všichni, prosím o radu. Neumím být přísná. Těžko odmítám přímou žádost o pomoc. Mnohdy se sama s pomocí až vnucuji. I já jsem přece ráda, když mi v nesnázi někdo pomůže. Za další, neumím ukončit rozhovor, když cítím, že druhý člověk si chce povídat, přestože někam spěchám, mám práci, a podobně. Promluvit s druhým člověkem je přece to nejmenší, co mohu udělat. A zároveň to nejdůležitější. Odmítla jsem i finanční kompenzaci za práci navíc. Proč by měl doplácat zadavatel práce za omyl, kterého se nevědomky dopustil? Vždyť já se mohu splést příště. Já bych byla i spokojená, tedy většinou, ale můj partner to dost těžce nese. Možná trochu žárlí, ale na co? Svého partnera miluji, nechci mu ubližovat, ale nevím, jak se změnit, kde je příčina. Jak prosím změnit můj současný přístup k druhým? Je to strachem být za darebáka nebo jsem pyšná nebo sobecká? Děkuji moc.

Já myslím, že máte strach být za darebáka. To je evidentní, bacha na to. V tom případě do vás partner buší a je to vaše tvorba. Buší samozřejmě správně. Dokud si to nesrovnáte. Tady je hodně momentů. Uvědomte si, když někam pospíchám a vím, že tam být musím, čeká mě nějaká práce nebo něco důležitého, řeknu: „Prosím tě nezlob se, přijď třeba za dva dny, pak ti to řeknu, ale teď nemůžu.“ Je to lehké. Ale za každou cenu vyhovět nelze, potom dojdete k tomu, že couváte a kývete, pomalu se vzdalujete a druhý furt za vámi. Toho se nezbavíte nikdy, a pak si připadáte jako šašek nebo provinilec. Jsou různé varianty, to je zbytečné. To si musíte vyřešit. Hodně lidí neumí říct: „Ne.“ Je to pro vás těžké, a přitom je to tak jednoduché. Je to jenom N a E. A když vám někdo nabízí, že vám něco proplatí, protože jste něco udělala, proč to odmítáte? To je také zbytečné. Chcete být hodně dobrá. Bacha na to, to jsou egoismy. To je

zapotřebí si hodně promyslet. Zlatá střední cesta vede k Bohu. Můžete se i zaradovat: „Hurá, budu mít o pětistovku v peněžence více.“ To je také dobré.

Milá Ivanko, moc tě zdravím, chtěla bych tě poprosit o další selsko-rozumové myšlení. Je těžké najít slova vyjádření díky za vše, co pro nás děláš, tedy děkujeméééé. Ráda bych se podělila o úhel pohledu na bílou a černou magii. Žijeme v Irsku už mnoho let s dětmi a už jsem zde několikrát navštívila doktora.

Ano, zrovna včera v Ústí se nahrávalo, a tam jsem vysvětlovala, jak si v Čechách žijeme jako prasata v žitě. Vy si to nedovedete představit, co se děje jinde, opravdu. Važte si toho a nedbejte na to, co se odehrává v televizi, jak se všichni hádají. To je zase jiná záležitost v těch politických kruzích. To je jejich výuka egoismů. Všechno, co tady skutečně v zákonech je, má své, a je to to nejlepší, co na planetě vůbec existuje. Opravdu. I v Evropě, kde jsou třeba některé státy zdánlivě mnohem vyspělejší. Myslím, že ne, my jsme na tom skutečně nejlépe. Co se týče zdravotnictví a všeho, fakt perfektní.

Jak v Čechách řadíme doktory spíše do těch světlejších kolonek, zde by je mnozí lidé mohli vnímat jako černé mágy. V mnohých přednáškách teď zaznívají dotazy z oblastí alternativní medicíny. Já jsem naprosto normální člověk a sama volím při rozhodování o zdraví raději přírodu. Zde k tomu máme hned několik důvodů. Doktoři složili slib pomoci v léčení nemoci všem, kteří pomoc potřebují. Zde ho ale nemohou plnit. Mnozí lidé totiž na jejich pomoc nemají finanční prostředky. Zde doktor v očích buněk z Čech, může tedy vystupovat v roli černého či bílého mága. V případě, že ho navštívíš s podezřením na virózu, si za pozdrav, nahlédnutí do uší, úst a poslech průdušek automaticky účtuje 50 eur. Nezáleží na tom, zda jde někdo po páté na kontrolu po nemoci, jeho chyba, musí se násobit pěti. Děti mají prohlídky zdarma jen do šesti let. Lidé zde nechodí tak často a se vším k doktorům jako u nás v Čechách. Zároveň někteří lidé zde v Irsku, kteří důvěřují přírodě, zajdou rádi za alternativními doktory, kteří si účtují jenom 30-40 eur, ale za hodinu času, který věnují klientovi. Od našeho rodinného doktora zde, kterého mám mimochodem velice ráda, je to moc hodný starší pán a člověk na svém místě, jdu po třech až šesti minutách domů s receptem na antibiotika a po další čtvrt hodině o 70 eur lehčí. O pobytu v nemocnici či chirurgickém zákroku raději ani nepíšu. To by se opravdu mnozí mohli v odsudku zablokovat. Neposuzuji jeho chování, obživu ani život. Vše jen je, jaké je. Pokud ale hovoříme o rozdílech, potom by to mohlo být v očích člověka, který si lékařskou prohlídku nemůže dovolit, černá magie na první pohled. Bílá magie pak v očích shovívavějšího člověka. Moje nitro už několik let naštěstí proti tomu nebouří, jen se chce podělit o úhel pohledu, který se může lišit v každé zemi, a tím vysvětlit fakt, proč zde alternativní medicínu v žádném případě neřadíme mezi černou magii, pokud se tedy nejedná o změny, které nabízejí smazání karmy a čištění

čaker. Ale jen jsem použila selský rozum. Zde už je těžké jen doporučit lidem nechat se vyšetřit, léčí nebo jít na zákrok, když je zapotřebí. Pokud na to nemáš peníze, nepomůže ti ani svěcená voda. Můžeš k tomu prosím říct svůj názor? Předem děkuji. Posílám pusu tobě i všem poslouchajícím. Romča.

Ano, je to tak. Uvědomte si, když jste doktorem, potřebujete se tak chovat. Máte nějaké cítění. Něco jste vystudovali. Je pravda, že mnoho lidí to cítilo tak, že budu doktorem, vystuduji, protože do toho něco investuji a budu mít dobrý plat. Tohle není doktor. To je skutečně magie. To znamená, vydírání.

Já jsem se nedávno zmiňovala jenom v krátkosti o pozici zdravotnictví 3D a jaká bude v 5D. Za prvé jednou nebudete v 5D nemocní. Budete mít jenom stárnoucí tělo, které se bude opravovat. Uvědomte si, že dneska je nastaven stav, byť chválím u nás zdravotnictví, a hodně ho chválím, aby nahrával egoismu. Doktor je placen za počet pacientů. Správně by to mělo být tak, že každý doktor by měl mít určitý počet lidí v obvodu, a čím zdravější bude obvod, tím více peněz bude dostávat od státu. Moje maminka chodila každý týden na kontrolu. Bylo to až zbytečné. Hodně doktorů si vás zve, podle toho v jaké jsou úrovni, ale záleží také na charakteru člověka. Máte tady nějakou roli, ale ještě tam je, jakým jste člověkem. To neznamená, že to je samozřejmě stoprocentní. Jsou i doktoři skutečně dobří. A třeba i v Anglii nebo v Irsku. Četli jste určitě někdy Harryho, já ho miluji. To nebyl černý mág. Byl to samozřejmě zvěrolékař, ale to nevádí. Tady je pozice, kdy on opravdu miloval zvířata. Kdo opravdu miluje lidi, jako lékař se bude chovat jako Adamcová. Ten, kdo ne, to bude mít samozřejmě nastaveno. Ano, tak to je.

Už to tu bylo. Ve starověké Číně se lékař platil v rodině a dostal peníze, když všichni byli zdraví. V okamžiku, kdy onemocněli, okamžitě přestali platit. Snažil se vás dát zase dohromady. Ano, ale to už makal rád, aby zase nějaké peníze dostal, když vás uzdraví. To je perfektní. Jsou různé varianty. Podle toho, jak ten doktor byl dobrý. Ano, byla to éra. Celá tato éra egoismu je typická pro 3D, takže je logické, že nějakým způsobem to tady pracuje, ale drtivá většina bohužel se chová takhle.

Tady je ještě od Romči další pokračování. Zažijete, když už se smíříte se vším a už nikoho nekritizujete, přijmete, když je vám fakt strašně špatně, jaké zázračné vyléčení je možné. Určitě se vám to i mnohokrát stalo, když jste umírali a řekli jste si: „Zasloužím si to.“ A druhý den vám nic nebylo.

Ivanko moje, omluv ještě tu délku z minulého e-mailu, ale několik let jsem se nad tím zamýšlela, nějak jsem to neřešila. Mnohokrát ale teď v přednáškách slyším o pohledu na alternativní medicínu a já sama zde raději najdu pro kapky do zdravé výživy, ať už jsou homeopatické či ne. V obojím je základ bylin.

Ano, to je perfektní. To je rozhodně lepší. Nejlepší je, když budete mít zahrádku, budete si byliny pěstovat sami. A ještě navíc to souvisí, a tím se zabývá i nové zemědělství, které přichází, a snad se nám to podaří taky vybudovat na statku. Když si koupíte

domeček a budete tam chodit bosí a občas se někde vyčuráte, pozor, to není nic špatného, tak přesně na tom vašem pozemku začnou růst byliny a rostliny, které potřebují vaše těla. Čím budete čistější, matka Země vám poskytne potřebné byliny. To bude nastávat v budoucí éře. Tak to pracuje, protože DNA vašeho těla a všech ostatních hmotných částí našeho světa je jedno jediné a komunikuje spolu.

Vím totiž, že pak už nebudu muset utrácet tolik za doktora. Kdyby totiž musela celá rodinka na prohlídku, mnohdy bychom na to opravdu neměli. Je to tu tak jiné a rozdílné od všech.

Vidíte, jak každá země má jiný mrav a jinou kulturu a jinak se tam lidé chovají, protože jsou k tomu nuceni. Kdybyste se tam přestěhovali, také najednou změníte ten systém.

Před týdnem jsem dostala takzvanou australskou chřipku, která tu kosila člověka za člověkem od konce ledna. Stále ještě je mnoho lidí nemocných. Celý pátek jsem se nemohla hýbat. Tři hodiny jsem seděla ve svalové bolesti celého těla, ale nejvíce spodní části, nešlo vstát, děti byly naštěstí také nemocné, ale jen s horečkami, a už tedy klidnější, že mi nikam mezi tím neutekly, a tak posedávaly kolem, a pak se mnou i usnuly. Horečka někdy probíhala zároveň se zimnicí, bolestí hlavy a malátností. Motala se mi země pod nohama. Horečku už jsem snad neměla deset let, až teď. Teploměr jsem si rozbila, protože jsem ho neudržela v ruce. Večer jsem ještě musela na hodinu pracovat. Dělán pečovatelku a nenašli za mě náhradu. Tedy jsem jela uložit do postele mou drahou dvaasedmdesátiletou přítelkyni, která je na vozíku a nemůže se sama hýbat. Tehdy ji musíme ve dvou pomocí elektrického zvedáku přemísťovat. Ale nakonec jsem se vracela domů s tím, že mi tu hodinu zrušili.

Víte, když jste pokorní, všechno se vyřeší, aniž byste cokoliv chtěli a mohli udělat.

Nevěděla jsem, jak to dám, jak se ohnu, ale vyřešeno to bylo za mě. Hele, já proti té nemoci neměla poprvé v životě odpor. Ani jsem jí neměla za zlé, že přišla. Prostě tu jen byla a po třech dnech mě téměř opustila a já se cítila jako znovuzrozená. Zvládla jsem to bez doktora, s čaji, paralenem, nurofenem, medem, vitamíny, minerály. Manžel pomáhal, večer nám navařil. Den poté musel do práce. Ivanko, já měla pocit, že mi pomohla nejvíce čistá voda. Už vidím na obzoru fakt, že je vše jen bílé, hlavně relativní. Ať už jsou to doktoři klasické medicíny, alternativní medicí, všechny předměty a bytosti světa. S tímto pohledem už stejně jednou nebudeme doktory potřebovat.

Bravo.

A pokud přece, někde se ty peníze najdou, abychom přežili, přežijeme, pokud budeme mít přežit.

Výborně. Pamatujte si, všechno jde jenom s pokorou. Já si pamatuji, když jsem měla mou poslední chřipku v lednu 1991 čtrnáct dní, a v těch horečkách jsem věděla, že mám naposledy chřipku, ale nevěděla jsem, proč to vím. Ale bylo mi na umření. A moje děti byly docela malé, tenkrát jim bylo kolem desíti. Jedna myslím měla osm, jedna deset, jedenáct, a tak tam postávaly a já jsem říkala: „Holky, moc blízko ke mně nechodte, ať to nechytíte.“ Ale už se jim stýskalo, tak na mě pokukovaly od futer. Jak jsem je pozorovala, zpocená, rudá jak buřt, jednačtyřicítka, najednou mi proběhla hlavou myšlenka, náběr hmotné složky: „Zemřeš.“ Bylo mi čtrnáct dní tak mizerně, že jsem řekla: „Jo, už ráda.“ Egoušek si nesmlsnul. Tak přitvrdil a řekl: „Co chudinky děti?“ Ale mně bylo tak mizerně, že říkám: „Takových dětí tady bylo na světě. Jestli to v osudu mají, tak se to stane. On se o ně někdo postará.“ Do hodiny mi teplota klesla a druhý den mi nic nebylo. Tak to pracuje. Ale jakmile fňukáte, kňučíte, proklínáte doktory a léky, že vám je po nich špatně: „Už zase беру antibiotika“, to je odpor za odporem, tak se musí nemoc opakovat, musí.

Věřte mi, moje maminka je v tom geniální. Prošla si šílenými odpory za celý život a v těle je opravdu odskákala, ale zatnula zuby, věděla, že to odžít musela, a dneska je nejzdravější, jaká kdy byla.

Tak ještě tady je jedna věta.

Viš, jak někdo popisuje, že má lehké brnění v těle, a tím se přenastavuje. Ve mně se něco přenastavilo během jediné noci. Najednou už nemohu vidět věci jako dřív, i kdybych chtěla. Jen to lehké brnění těla bylo zatraceně silnější. Chvěla se i postel. Cinkaly mi zuby. Moc se těším, až se zase někdy všichni setkáme na statku nebo někde jinde. Měj se krásně a životu zdar, pusu, ahoj Romča.

Ano, zuby mně taky cinkají někdy v noci, ne tak jako před dvaceti lety. Před těmi dvaceti lety to bylo mnohem horší, protože já těch dvacet, pětadvacet let jsem tady jako předvoj, abych si to všechno prošla a mohla vám to samozřejmě vycinkat. Tak jsem si to prošla, abyste mohli šlapat v mých šlépějích. O to je to krásnější. O to se mi to lépe procházelo a já vám za to děkuji.

Dobrý den, Ivanko, dovoluji si vás oslovit a napsat vám, jak jste úžasná a poslech vašich přednášek je balzám na duši. Začala jsem poslouchat přednášky a našla jsem v nich pochopení. Jsem tedy teprve na začátku, ale když je poslouchám, říkám si: „Jak to, že jsem si to neuvědomila už dávno?“ Přivedla mě k vám moje maminka, protože sama říká, že jí přednášky velmi pomohly, když měla krizové období. Trápí mě totiž náš vztah s partnerem a celkově náš rodinný život, kolem kterého mám hrozně moc otazníků. Máme to jako na horské dráze. Jednou jsme se rozešli, pak jsme se vrátili, pak jsem otěhotněla. Teď žijeme společně jako rodina. Já, dcera a partner. Ale necítím z jeho strany lásku, pochopení, souznění. Přijde mi, že jenom žijeme, partner a na druhé straně jsem já a dcera. Schází mi takové to teplo vztahu. Obejmutí, pohlázení, prostě

dávat najevo, že mu na mně záleží. Nežijeme ani sexuálním životem. Honza je pro mě tak trochu záhadný, tajemný. Spoustu věcí si schovává. Lhal mi i s drobnostmi a mě to trápí. Mám pocit, že jsem k němu ztratila důvěru a kladu si otázku, jestli má náš vztah vůbec budoucnost, jestli by to nebylo trápení pro nás oba. Nevím, kdy říká pravdu a kdy ne. Promluva s ním je velmi obtížná, neboť se nikdy nic pořádně nevyřeší. To samé je jeho vztah k dceři. Chvilíčku si pohrát a stačí to. Elenu mám svěřenou do mé péče, což byl pro mě veliký krok a odhodlání to udělat. Sama nevím, ale nikdy jsem neměla snad ideální vztah, který by vydržel. Říkám si, že mám asi nějaký blok v sobě nebo něco, co dělám špatně. Doufám, že díky Vaším přednáškám najdu to, co hledám. Nechtěla jsem se moc rozepisovat, protože by z toho byla kniha. Přeji Vám krásný den. S pozdravem Hanka.

Zkuste si, Haničko, uvědomit, jestli jste náhodou neodsoudila něco podobného ve svém okolí, buď u rodičů, nebo u prarodičů. Většinou to tak bývá, protože dneska žijeme v poslední vrstvě, aspoň vy, co mě umíte poslouchat. Uvědomte si, že v současnosti je tady hladina hmoty, která se nazývá bílá magie a černá, nebudeme mluvit o těch nižších. Oni mají jiné proudy. Kdyby měli to samé, tak by se z toho odpíchli, to nejde. Každá třída má jinou reakci hmotného těla, jiné poryvy. A vy jste ti, takzvané „nejvyspělejší“. Pozor, vyspělost se netýká Ducha, ten je dokonalý, i kdyby tady byla prázdná planeta. To je vyspělost a stáří hmoty, délka časoprostorové křivky, která vám nepatří, tak není na co být pyšní, na to nezapomeňte. Musím vás upozornit dopředu, abyste nezpychli.

Vaší skutečnou realitou je Duch. Ale je důležité vědět, že to, co odsoudím, moje tělo bude dělat. Jestli byla maminka třeba slabá na chování partnera, byla by to tato hladina, anebo hladina bílé magie, kdybyste odsoudila někoho za děj, proto byste nyní prožívala to samé. Popřemýšlejte si, s kým vás to má smířit. Vy jste totiž Vědomí i druhého člověka, kterého jste odsoudila. Nebo můžete mít v odsudku situace, které se kdy odehrávaly, a tam si najdete zdroj. Pak už může nastat i jiný děj. Satan je mazaný. Moudrý učitel. On ví, co jste pochopila a co ne, protože děj i pochopení máte nastavený v těle. A pokud to pochopíte, pak se může stát skutečně obrat v chování partnera nebo taky ne, a může vám dojít, že to nemá smysl. To už je samozřejmě na vás. I to rozhodnutí máte v sobě.

Milá Ivanko, obracím se na vás s prosbou o názor na kvantové léčení. Mám šestnáctiletou neteř, která od deseti let bojuje s rakovinou kostí. Je to Ewingův sarkom a stále se jí vrací. Je to nádor s ne příliš dobrou prognózou. Mám ji jako dceru. Pomáhám svému bratrovi, který ji má ve své péči po rozvodu, starat se o ní. Bohužel je ve všech z nás obrovský strach, který to zřejmě ještě zhoršuje, ale nemůžeme si pomoci. Snažím se to vše přijímat, ale přijde zhoršení a atmosféra napětí doma, a zase jsem dole. Navíc sama se léčím s psychickými problémy už dvacet let. Pak si vyčítám, že jsem málo pokorná. Je to začarovaný kruh. Upadám do depresí. Zcela se v životě ztrácím. Nevím, co udělám dobře a co ne. Jsem

v jakémsi bahně, z něhož nedokážu ven. Jak potom mohu pomáhat. Pak si vyčítám, že já sama to vše zhoršuji, přitom se chovám ke všem s láskou, ale uvnitř jsem spoutaná strachem, také energie strachu musí být zákonitě ze mě přenášena. Nedokážu pomoci sobě, jak mohu pomáhat jiným? Chtěla jsem se zeptat, je kvantové léčení a metoda energetického léčení EFT zásahem do osudu člověka nebo je možné je vyzkoušet? Miluji Adélku a záleží mi na její záchraně.

Já odpovím trošku jinak. Nedávno jsem se setkala se zajímavým človíčkem, byl také u nás na statku. Asi za týden jsem měla doma návštěvu paní, se kterou jsem potřebovala něco vyřešit. Kupuji auto, podepisovala jsem smlouvu na úvěr, otevřela jsem dveře a oni přišli oba. Já říkám: „Vy se znáte?“ To bylo hezké, jak jsme si sedli, jak jsme si povídali a on byl úžasný. Než mě začal poslouchat, před nějakou dobou, si samozřejmě prošel v rychlosti veškerou bílou magii, aby si to vyzkoušel. Ale už tehdy, aniž by mě poslouchal, věděl, že to není to pravé ořechové. Vyprávěl, že když přišel na kurz kvantového sebeléčení té kvantové fyziky, že mu tam vyučující a lidé okolo říkali: „Ale ty máš v sobě úžasnou energii. Ty přece to můžeš tady zhmotnit, takhle to pošli támhle.“ A on říká: „Teď jsem nad tím přemýšlel, protože já jsem vlastně nechtěl, aby mi to šlo. Ve mně bylo něco, co mi to odpíralo. Furt jsem nevěděl, co a najednou mi to v té hlavě blesklo a říkám jim: „Proč bych měl já něco někam posílat, když to, co je, jsem chtěl já jako Bůh.“ A já mu říkám: „Bingo.“ Vždyť to je další odpor k tomu, co se děje.

A tady je mnoho odporů. Vidíte to, jak lítosti tvoří horší další situaci. Horší situace tvoří výčitky, a pak výčitky zase tvoří další výčitky „Proč jsem jim to udělala?“ a zase lítosti, to je nekonečný běh. Víte, nemoc je úžasný dar. Je to dar. Má svou příčinu, a ta příčina je vždycky v odporu. A pak jsou zase odpory k tomu, že máte nemoc. To jsou odpory za odpory, nekonečný běh. Jestliže mi někdo doma onemocní, udělám všechno aspoň z medicínské stránky, ale budu v tichosti. Budu tomu nemocnému sloužit. A budu šťastná mu sloužit, protože vím, že si s ním třeba dožiju nějaký čas nebo se uzdraví. To nikdy nemůžete jako lidé vědět. Ale nejvíc „špatného“ uděláte, když neustále odporujete, protože to neskončí. Bude to pokračovat ještě v tomto životě nebo v dalším. S tím se samozřejmě počítá.

Takže to kvantové léčení záleží na vás. Ještě jedete v obrovských odporech. Je to zbytečné. Vy máte tu dívčinu milovat. Když ji budete milovat, budete trpělivěji sloužit a budete dělat všechno, co lékaři chtějí. A budete šťastní, že s ní ještě teď žijete, že s ní ještě můžete mluvit a něco s ní řešit. Tehdy jí připravíte ty nejkrásnější chvíle. Ale ne tím, že budete v sobě mít lítosti, protože potom jí vedle vás bude těžko. Bude vidět, že ona vám to zapříčinila. A to byste nechtěli, už jsme o tom dnes mluvili. Jednota, sjednocení Ducha znamená, že se umíte vcítit do všech lidí okolo vás. Pak automaticky budete vědět, co druhému neuděláte. A to je nejlepší řešení. Je na vás, jestli se budete strašně bát a půjdete na kvantové léčení.

Věřte mi, i Ježíš věděl, že sem nepřišel dělat zázraky a nepřišel léčit lidi. On to dělat ale musel, protože to byl klíč k tomu, abyste na něj nezapomněli. Přišel říct to, co jsem vám dneska přišla vysvětlit, že vlastně tady je někdo, kdo za vás něco hraje a tváří se jako vy. Že Ego, hmotné Vědomí je iluze, kým jste. A samozřejmě, než se proberete z těchto

stavů, hmotná složka dělá odpory, pak se musíte zaseknout v tom ději nemocí a odžít si to, protože tam chybíte jako Božství.

Milá Ivanko, vím, že nemáte moc času, zkusím to krátce, a i když mi neodpovíte, jsem vám a celému Vědomí moc vděčná, že jste mně a všem, kdo vás poslouchají, přišla do cesty. Vás opravdu poslali odjinud sem k nám na Zem, abyste nám měnila životy. Je krásný pocit vědět a cítit, že všechno, co se nám děje, se nám děje všem dohromady. I přes můj vrozený optimismus, můj manžel by to nazval těžkým flegmatismem, si nevím rady se svým manželem. Vím, že jsem si ho vybrala takového, jaký je, jak vy říkáte, jsem ho takového chtěla a on je mým nejlepším učitelem. Já to vím, ale mé Ego mi evidentně brání to pochopit a procítit. Je velmi kritický. Snad neexistuje nic, co bych mohla udělat podle jeho představ správně. Já se opravdu snažím, ale pak nastávají situace, kdy se dokonce soustředím na to, abych mu tentokrát vyhověla. Ale něco do toho přijde a zase scéna. A přitom to jsou úplně banální věci. Skoro mám pocit, že to nemůžu změnit a že to už je jeho problém, se kterým on se musí vypořádat.

Já to teď zaseknu, kdysi jsem vyprávěla, že moji rodiče byli dokonalí ve všem, co uměli a já, já to neuměla. Já jsem to chtěla dělat, ale nešlo mi to tak dokonale. A protože jsem věděla, že moje tělo pro to udělalo maximum a že v náběru tohoto těla to nemám, netrápilo mě to. To je to samé, jako někdo umí matematiku, někdo umí češtinu, někdo maluje, každý máme nějaký dar. Jediné, co jsem dokonale uměla, bylo kecat. A to byl „Dar“. Toho využívám dodnes, proto jsem přišla, prokecat se do 5D. Už v dětství jsem věděla, kde končí moje hranice, a ti rodiče už mě musí začít respektovat.

Bingo, tady jste, Martino, na to trošku kápala, ale budeme pokračovat dál.

Jenže teď nastává situace, ve které si opravdu nevím rady. Čím jsem klidnější a čím víc je mi to jedno, tím víc zuří manžel.

To je logické, protože Ego, když on běsní z trojky, vás chce donutit k té činnosti, která ale ve vás v tom náběru není. Ale pozor, když už se bojíte, jeden je buldozer a druhý ustupuje. Já to sama zažila, protože jsem měla podobné manželství. Tam už se bojíte udělat cokoli a nevíte, jestli tedy doprava nebo doleva, protože doprava je špatně a doleva je taky špatně. A pak už vás to dožene do takové pozice, že už vám je to jedno. Samozřejmě Ego zuří, protože druhý člověk chce dirigovat a chce si svět podle svého zhmotnit, to je typ černého mága. Chce, aby bylo po jeho, striktně bez nějakých dotazů, a on skutečně bude běsnit a bude to hodně dramatické.

Snažila jsem se už xkrát mu vysvětlit, že vlastně o nic nejde, ale je to ještě horší.

Ano.

Protože máme ale spolu dvě děti, rozhodla jsem se kvůli dětem, že od něj neodejdu. I když jsem o tom velmi často přemýšlela. Rozchod by byl jak finančně, tak technicky, žiji s manželem v cizině, velmi komplikovaný. Ale mému Egu se to evidentně nelíbí. V kritických obdobích mi podsouvá myšlenky jako: „Vydrž, odejdeš od něj, až budou děti soběstačné.“ A v těch nejkritičtějších chvílích mi podsouvá myšlenky na sebevraždu.

Ježíšmarjá.

V těchto chvílích v sobě cítím obrovské rozdvojení. Brečím a nejde to zastavit. Cítím velký tlak v krku. Mám podfunkci štítné žlázy. A jako by mnou v jedné chvíli z krku až do klína cloumal elektrický proud a cítím se jako ve vězení. Je to křeč hmoty? V těchto chvílích si mechanicky namlouvám: „Ty jsi to tak chtěla. To je tvoje volba, on je tvé Vědomí.“ Ale nejde mi to procítit. Nejzajímavější na tom je, že se z toho velice rychle vzpamatovávám. Stačí, aby se mi manžel na hodinku neukázal, a já už se zase umím radovat ze života. Jako by nic nebylo. Během chvilky se mi navrácí můj optimismus. Jsem případ, Ivanko, pro psychiatra? Moc vám a vašim pomocníkům děkuji za všechno. Ráda bych se k vám někdy přijela podívat na statek, ale je to moc daleko. Třeba se to někdy podaří. Zatím ujíždím na vašich přednáškách.

Budu se Martino moc těšit, fakt si hezky pokecáme, ale teď pro vás. Já zažila to samé. A on byl pro mě tím nejlepším učitelem. A pozor, právě proto, že jakmile za sebou zavřel dveře, já byla šťastná okamžitě jako blecha. Tehdy už jste vycvičená. Už jste v pohodě. Pozor, řeknu to trošku jinak a je to pravda. Obrovský vděk jsem nikdy nepřestala cítit a dodnes svého prvního muže velmi miluji a on mě. Jsme přátelé, protože on mě naučil něco neskutečného. On mi nastavil tak vysokou laťku, že mě nikdo pod ní nemůže nasrat. Takže já žiju trvalý optimismus. Proto ho musíte obrovsky milovat. Stačí se jen rozhodnout. A nekoukejte na to, každý rozvod nebo rozchod, když už se pro něj rozhodnete, bude pro vás lehký, i kdybyste měla málo peněz, i kdyby byl od něj komplikovaný odchod, protože jestliže on se takto chová neustále doma, už vás vycvičil. Už se dokážete narovnat a být šťastná.

Já dneska můžu říct, že skutečně můj první muž byl jeden z nejdůležitějších lidí a jsem mu obrovsky vděčná za to, co mě naučil. A ještě mám maminku, ta tam také patří. Ano, jsou všichni báječní. Uvědomte si, že hmota jejich skafandrů byla jenom oblečená a přišla ku pomoci v pravý čas, a tak to máte se všemi Anděly naprosto stejně. Proč bédovat. Oni vám zvedají ty laťky. Takže veliký vděk. A tady už se fakt jenom rozhodnete a věrte mi, že vydržíte nějaký ten čas, i kdyby to bylo jakkoliv komplikované. On vás pak bude milovat dál. Bude mu to chybět. Možná, že si potřebuje uvědomit, co dělal špatně. Ale on si to uvědomí až tehdy, až o vás samozřejmě přijde. To není návod na to, abyste se rozvedla. K tomu musíte dojít vy sama. Tak to pracuje. Ale už vás hodně naučil. Jestliže zavře dveře a jste okamžitě ready, happy, cool, tak není co řešit. Prošla jste na jedničku.

Dobrý den, Ivanko. Pokud ti někdy vyjde chvilka času, poprosil bych tě o odpověď nebo odkaz na mou otázku. Lze pravidelným cvičením nejen pozorovat, ale i docílit postupného neztotožňování se s myšlenkami a emocemi, které proplouvají skrze mé Ego? Občas jsem chycen do sítě myšlenky nebo spíš myšlenky, která s přítomným okamžikem nemá nic společného. To samé se mi stává s emocemi, většinou s těmi negativními, místo abych je jen přijmul, aby zase odpluly, dám jim energii svou pozorností a utrpení je na světě. Lze to nějak ovlivnit nebo je to hříčka mého Ega o něco lepší. Nechci jít proti proudu toho, co jsem si pro tuto inkarnaci vybral. Děkuji, milá Ivanko. Hodně sil a vytrvalosti v roce 2018.

Tak, to je makačka. To je práce jak na kostele. Tyto techniky pracovaly ve 3D, když jste to k tomu měli a byli jste hodně vzdálení od vašeho Božství, nedozrál ještě čas na planetě. Uvědomte si, že tady jde o to, že jdete životem, a vaše tělo nějak reaguje. Zaprvé, jestli vám vadí, že tak reagovalo, jste už na lopatě Egu, protože jste si zase přivlastnili jeho čin. A bojíte se za to nést zodpovědnost, i když jste v životě žádný hřích neudělali. Jde jenom o to, že si to musíte prožít, přijmout, že to tělo udělalo. Nevyčítat si to a prožít si ten dopad. Vždycky nějaký dopad tam je, protože jste někomu něco řekli nebo utvořili nebo sebrali, cokoliv. Pozor, to nemusí ani svět vědět. Třeba někde něco seberete a nikdo se to nedozví. Pak zjistíte, že to děláte sobě, pozor. Máte takový ten pocit: „Už bych to neudělal...“, to už je hodně vysoká hladina.

Já si pamatuji, jak jednou pan Kalík, on už nežije, tak to už můžu říct, mi vyprávěl, říkal: „Ivčo, já jsem si v tom životě musel okusit všechno. Jednou jsem jel do Drážďan a tam jsem šlohnul čokoládu.“ Já říkám: „Kalíku, jak vám bylo?“- „Dobře, byla dobrá.“ Říkám: „Udělal jste to pak?“- „Ne, to mi stačilo. Už nikdy. Jednou mi to stačilo.“ Já říkám: „Jste borec, já vás chválím.“ Víte, vyčítat si, to dělají ti, co chtějí do Nebe. Vy máte žít. A když něco udělám, tak se z toho poučím. O to jde. Ale z toho se můžete poučit jedině tehdy, kdy ten děj přijmete. Já bych tu makačku tedy nedělala, nějaké pozorování přítomnosti. Pozor, uznáváte ještě v tomto případě styl, který vám předkládá třeba pan Edward Tolle, ten se zabývá časem jako časem. To znamená pozorovat přítomný okamžik, který jde, a nevnímat, co bylo minule, co bylo tam.

A to mi jednou paní na přednášce v Ústí po čtyřletém poslouchání dala otázku, že někdy vypadává, když krájí cibuli, najednou myslí na auto, které nemá umyté. Já říkám: „Bože můj, ty mě posloucháš čtyři roky. Přítomnost nebo žít v přítomnosti znamená, že když jako Bůh jsem si vybral všechny okamžiky mého osudu teď, teď, teď, teď, že je všechny přijmu takové, jaké jsou. To je žít v přítomnosti. To znamená pokora.“ Pokud všechny body přijmu, jak jsem si to nabral v mém osudu, i s těmi takzvanými blbými, kde jsem jakoby selhával, pozor, vše přijmu, pak jste prošli jako Bůh. Ale jestliže tady je výčitka a kritika a tady je zlost a tady jsem špatný, jede to furt. Vy jste nikdy nic neudělali. Vy jste si oblékli skafandr skotačící sám o sobě. Takže tohle je hodně těžké.

Dobrý den, paní Ivanko. Nevím, zda máte čas a prostor odpovídat na e-mailové dotazy. Pokud ano, budu ráda za váš názor. Pokud ne, třeba na

něj přijdu při dalším pročitání dalších knih a sledování videí. Zajímalo by mě, zda může mít na pátou čakru vliv situace, kdy nechceme o něčem mluvit.

Ano, to je nekomunikace. Pamatujte si, všechno, co souvisí s komunikací, je na páté čakře. Takže tam jsou všechny smysly. Protože smysly komunikujete s hmotným světem. Tam je hmat, čich, sluch, chuť a zrak. A samozřejmě mluvení, to je komunikace jedna z nejdůležitějších, a to má dva vstupy, protože mluvíte ven a posloucháte ušima od druhých, co mluví k vám. Když nemluví, nekomunikují a pozor, jestliže Vědomí je skutečná realita i druhého člověka a já na něj nebudu mluvit, tak já sama se sebou nemůžu navázat kontakt.

Abych byla konkrétnější. V mém případě se vůbec nezmiňuji o problémech se zadržováním, které mám již od dětství, asi od čtyř let. Přesně si nepamatuji. S tím, že se chovám jakoby jinak, problém nebyl. On tam je, ale umím se mu vyhýbat výběráním slov, vyhýbáním se určitým situacím. Je pravda, že někdy se vyhnout nelze, a pak ho nechám s dost nepříjemnými pocity projevit se a následně přemýšlím, co s tím. Zatím všechny pokusy o nápravu selhaly, takže se opravdu snažím problém jen přijmout. Žít s ním, pokud možno na něj neupozorňovat a zbytečně se nevystavovat bolestivým situacím. Nevím, zda je tento postoj v pořádku. Navíc si nejsem jistá příčinou. Mám pocit, že se jedná o trauma asi ve čtyřech letech, úlek? Ale nepamatuji se, vím to od rodičů. Pak po nějaké době problém ustál a projevil se opět během čtrnáctidenního pobytu na letním táboře v deseti letech. Od té doby je již se mnou více méně pořádek. Opět si nejsem jistá, co se na táboře stalo, jen vím, že mi tam jako mírně obézní a samotářské dívce mezi ostatními ve velmi organizovaném kolektivu nebylo moc dobře. Ironií osudu je, že se mi podařilo jít ve stopách mé maminky a jsem učitelkou jazyků. Francouzština a angličtina. Je pravda, že dennodenní trénink mé problémy zmenšuje. Bohužel ale zvyšuje stres, kterému jsem denně vystavena. Každý projev před skupinou lidí či dětí ve mně vyvolává napětí z možného neúspěchu.

Vezměte si to, člověk, který má tento problém, učí ještě skupinu lidí. Je vidět, že je v osudu dotlačen, ale pořádek tam není. Bude se bát před někým mluvit, aby třeba nebylo něco špatně nebo aby nebyla zkritizovaná. Tam může být skutečně i v komunikaci předpokládaný útok na její osobnostní složku. Víte, jestliže si připadáte oddělení jako vaše tělo a jméno, tak nevnímáte, že vždycky s kýmkoliv mluvíte, pozor, ať je to člověk příjemný, milý anebo třeba hulvát, že mluvíte sami se sebou. To vy nevíte. A samozřejmě se bojíte být zranění. Strach z toho zranění je vaše vlastní oddělenost. Tělo vám ho předkládá. Není čeho se bát. Stačí, když přijmete všechno. Klidně ať mě druhý člověk zesměšní. Když přijmu, že to udělal, tak mi to nevadí. Když to nepřijmu, musí mi to udělat někdo další. Cokoliv přijmete, vám mizí. Je to přesně jako v Harry Potterovi s tím bubákem, když v té skříni se to bouchalo a každé dítě mělo toho bubáka jiného. Přesně tak to máte vy. Někdo to máte na pětce, jiný na čtyřce. Tam máte

bubáků, ale jdou všechny zlikvidovat opravdu i tím zesměšněním. Přijmout to, je to tak, zasmát se tomu, co se děje. Je to fakt lehké.

Uvědomte si, jak se vyvíjíte, dřív jste nedokázali přijmout, že jste udělali něco špatně. Nechtěli jste se přiznat. Pak je další krok vzhůru, když jste poprvé dokázali přiznat se, že jste udělali něco špatně, a strašně se vám ulevilo. Pak zjistíte, jak je to lehké, a už nepovažujete nic za špatné, protože víte, že jde přijmout úplně všechno. Naopak jste soucitní, když si prožijete jakoby odvrácenou stranu měsíce, soucítíte s těmi, kteří to budou prožívat. Víte, co prožívají. Takže vy si musíte prožít všechno, abyste všemu rozuměli. Od toho tady máte tolik životů.

Druhý problém s nesdílením nastal nedávno, kdy jsme se s partnerem rozhodli pro umělé oplodnění anonymním dárcem. Partner si nepřál o tom s nikým mluvit a je pravda, že i mě dělá problémy to sdílet. U rodičů mám strach ze smutku. Jsem jediná, kdo jim může dát vnouče. U mého mentálně postiženého bratra to není možné. U ostatních lidí se obávám nevyžádaných rad, které by mě mohly zmást. Nevím však, jak se zachovat v situacích, kdy se lidé ptají na plány o rodině, případně na důvody mé nepřítomnosti v práci v průběhu IEF cyklu. Snažím se těmto tématům vyhýbat. Nezavádět na ně řeč, případně odvést řeč, jen mlčet. Vytváří to ve mně ale vnitřní napětí.

Kdysi dávno u nás v práci na zubárně, nás bylo sedm v místnosti a na patře čtyřiašedesát laborantek. To byl kolos. Laborka jak hrom. Ale stačilo v jedné místnosti těch sedm lidí. Kolegyně byly všechny super, ale jakmile někdo z nich odešel, všichni o něm mluvili. Mně bylo jasné, jakmile odejdu, budou mluvit o mně. A jednou mi jedna moje kolegyně vycinkala, říkala mi: „Jak to, že ty na sebe všechno vykecáš?“ Jim vadilo, že jsem na sebe všechno řekla. Já říkám: „Proč bych na sebe neměla všechno vykecat? Za prvé nedělám nic špatného a to, co vykecám, zkrátka vykecám ráda. A pamatuj si, Heleno, když všechno na sebe řeknu, druzí nemají do čeho šťourat. Znechutí je to a šťourají pak do něčeho jiného. Ale jak něco tutlám...“

Teď se mi něco vybavilo. Já jsem otěhotněla s Lucinkou a nevím, jestli to na mě poznali nebo ne, ale nebylo mi nijak špatně zezáátku, ale rozhodla jsem se, že půjdu k doktorovi. Ty holky byly zvědavé jako opice. A my jsme měly doktora o dvě ulice výš od zubárny. Tak jsem si vzala čistý plášť, že si tam skočím přes poledne, protože to nevěděl ani můj táta, rodiče, nikdo to nevěděl. Holky to asi vytušily, tak jedna z nich místo oběda raději hladověla a sledovala mě, to nepochopíte. Já jsem přišla do čekárny na gyndu a ona stála za sloupem v té čekárně. Když jsem ji zahlídla, hned se schovala, a pak vyběhla. Vždycky jsem říkala, že věděly dřív, že jsem těhotná, než jsem to věděla já sama. Někdo to má zkrátka tak nastavené. Ale pamatujte si, když něco tutláte, vždycky je o čem mluvit. Lidé to vycítí, protože Satan ovládá jeden jediný celou hmotnou složku. Čím víc člověk něco bude chtít ututlat, tím to bude horší, ale pozor, vy jste ve vězení, trápíte se, kroutíte se. Není divu, že vznikne nějaká nerovnováha na páté čarkě a bude problém se štítnou žlázou. A bacha, problém se štítnou žlázou může způsobit velké problémy v těhotenství. To všechno rozhodí.

Vytváří to ve mně ale vnitřní napětí. Napadla mě lepší varianta, říct, že se omlouvám, ale nechci o tom mluvit.

To už je lepší. To už se přiznáte, že tomu druhému do toho nic není, a máte na to právo. Takže to už je lepší. Ano.

Což ale zákonitě vzbudí zvědavost.

No to je jasné.

A snahu lidí zjistit, o co jde. Vím, že se částečně obávám posuzování lidí, ale mnohem více se obávám ovlivnění a zmatení a zkrácení sama sebe a vnitřní jistoty, že má rozhodnutí jsou správná.

Vy si ještě myslíte, že nějaké rozhodnutí je nesprávné. To tak není. Všechna rozhodnutí, která kdy jakýkoliv člověk udělal, byla správná, protože váš osud je nastavený. A byla správná, i když to nedopadlo, jak byste si představovali, protože jste sklidili zkušenost. Vidíte, jak Vědomí 3D je úplně jiné. To vás mate. Tam jste ve vězení, v křeči. Jste neschopní se z toho se vymanit, furt se něčemu vyhýbáte, zatajujete. Děláte si kolem sebe zdi. Jenže jste všechno. Nedostanete se sami k sobě, když to děláte.

Zkrátka momentálně cítím, že je pro mě lepší si tím projít a zpracovat to vnitřně sama, ale nevím, jak čelit dotazům, které zákonitě přicházejí docela často. Snažím se vše přijímat tak, jak je. Zadržávání i neúspěšná IVF, život bez dětí. Nejsem si však jistá, zda je vhodné zůstat učitelkou, která zadržává sice jen občas, ale stává se to. Nebo raději s pokorou odejít. A zda je opravdu nutné pro odblokování páté čakry na sebe prásknout vše. Budu ráda za jakýkoliv váš názor.

Záleží jen na tom, jak budete cítit, na co máte a na co ne. V každém těle je, co dokážete přijmout. Proč byste měla opouštět výuku dětí, když umíte jazyky a umíte je něco naučit. Víte, tady je i jiný moment. Uvědomte si, že i vy jste důležitá pro vaše okolí ve stavu, v jakém jste, protože „Jsem, jaký jsem“. A také si uvědomte, že mnozí z těch dětí nebo z nás všech to nebudou ani vidět. To vidíte vy sama, své zadržávání.

Já si pamatuji, jak moje dcera kdysi dávno jela za druhou sestrou do ciziny. Petruška jela za Lucinkou. A večer před odjezdem jsem ji měla vézt do Prahy, ona si to zasloužila. A volali mi z ústecké nemocnice, ona byla na squashi v Ústí, a když dokončila squash, sbírala míčky a přehlídla hák na raketu a vrazila si ho do oka. A teď mi volali z Ústí, já v laborce, večer, tma. Věděla jsem, že je asi osm, že přijde asi v půl desáté, už máme věci zabalené a zítra odjíždíme do Prahy. V jednu hodinu jí odjížděl autobus za Luckou. Najednou mi volají, že moje dítě má asi vypíchnuté oko. Volala mi nějaká sestra. Já říkám: „Jak to vypadá?“ Ona: „Jo, to bude dobré. Pan doktor to prohlíží, ale vypadá to, že to bude dobré.“ Já říkám: „Kde jste, kde vás najdu?“ Tak mi to vysvětlili, já jsem skočila do auta, jela jsem tam, holka už v pořádku, měla náplast na oku a já říkám: „Chceš jet za tou Lucinkou? Ptala jsem se pana doktorova, můžeš, bude to dobré.“ - „Jó, to nic není, to bude dobré.“ Dostala kapky, akorát má podlitinu, tak se to bude vstřebávat. „Akorát budeš vypadat jako Quasimodo, vid’?“

Druhý den jedeme do Prahy a říkám: „Bolí tě to?“ - „Ne, dobré.“ Ale vylezly jsme ven a já jsem cítila, jak byla stažená. Říkám: „Co ti je? Pojď, prosím tě.“ - „Každý na mě kouká.“ Já říkám: „Ty jsi ale domýšlivá. Hele, támhle jde pán o berlích. Jak ho vidíš?“ - „Nijak, má berle.“ On si říká zase: „Hele, ty vole, ona má flastr na oku.“ O co jde jako? Ty si jenom myslíš, když máš nějakou jakoby pro tebe závalu, že na tebe všichni koukají, ale každému je to úplně jedno. A vezmi si, že i takoví lidé musí tady běhat, kteří mají nějaké drobnosti s tělem, ať zadrhávání nebo třeba klopýtání nebo nějaký tik, aby si druzí na to zvykli. Když si nezvyknou, příště se tak narodí sami. Takže bacha, neposmívat se. A teď si vezměte, že ve skupině dětí budou možná dva, tři jedinci, kteří se takhle budou pochechtávat, a pak si to odžijí. Možná zrovna ten člověk to má tímto způsobem nastavené. Vy si zkrátka všichni všechno musíte prožít. Tak to prožijte v radosti, fakt to nic není. S každým životem něco odložíte a něco pochopíte, a pak je to furt lepší a lepší. A stojí za to si to prožít. Kdo by jim to předváděl, těm dětem?

Dobrý den, paní Adamcová, píše tak trošku rozcitlivělá ze selhání, že nejsem jiná, než by moje máma chtěla. Žijeme spolu, a tak mám okamžitě odezvu, když udělám „chybu“. Včera odpoledne jsem utěšovala maminku, že nejsem taková, jak si myslí, a že mimo jiné nebiji svoji dceru. A večer, když jsme byly již v posteli, bylo zhasnuto, malá šla rozsvítit lampu u postele a já jsem ji silně držela, a to jsem si myslela, že to mám již za sebou. Malá moc plakala a já si v úžasu uvědomila, že toto moje máma chtěla a ono se to hezky událo, a co ještě. Máma přišla k nám do pokoje, že pláč malé je slyšet až k ní o patro níž. A já blok jak svině. Když máma otevřela dveře, co jsem udělala. Chtěla jsem utéct a nebylo jak. Když máma stála ve dveřích, měla jsem strach, že mě ubije a nebude mě poslouchat. Vzala jsem dceru a šla spát do jiného pokoje. Máma přišla za námi a já znovu, vzala jsem malou a šla zpět do pokoje.

Já už v tom mám maglajz teda. Protože nebylo kam jít, furt asi mezi sebou utíkaly.

Máma pak odešla. Co dělat, když mi máma přijde říkat, že jsem taková a taková? Já to dělám automaticky ani to nechci dělat. Tělo mi to dělá samo. Co to je? Nesmím mu odporovat, protože je to pak silnější. Co mám říct? Je to tak, jsem blbec. Jsem blbá, nic nevím, já již nevím, co dělat. Opakuje se to a já chci přestat, abych neprovokovala mámu do pozice „Já to věděla, já ti to říkala.“ Když mi odpovíte, mám naději, že se stane to, čemu věřím. Taký věřím, že vy víte, že se to může změnit, i když po čase, po kouscích, ale půjde to. Hezký den.

Tady ještě bude směrem od matky silná černá magie a samozřejmě bývalá černá magie této dívky. Ještě si vracejí nějaké věci a v této době to silně pracuje s tělem, že se nevymaníte. Vaše tělo dělá věci neustále dokolečka. Za prvé si vyčítá a útočí i na odsudky druhých lidí. To je ještě hodně hluboko, hodně silné, a je tam ještě dítě zapasované. Hned tak ten člověk nepochopí, i kdybych to tisíckrát vysvětlila, tak by to nepochopil. Vy jste dohromady jedno jediné Vědomí. To znamená, že musíte přijmout jednak útok matky, že jste taková, a přijmout i to, že si to o vás musí myslet. Za druhé

si nesmíte vyčítat, co své holčičce děláte, a pak začne zlepšení. Pomalinku začne ubývat nápor těchto věcí. Za třetí tam je nějaký strach z matky, který je hodně silný, ale vzápětí je tam něco, co vás nedokáže od matky odpoutat. Vy si to musíte všichni ještě hrát. To ještě bude běh na dlouhou trať.

Máme padla. Viděla jsem vás ráda. Zase příště se setkáme někde, někdy, tak si to užijte a mějte nádherné výlety. Já vás sleduji na FB, vás všechny, jinak nemůžu, tak aspoň takhle, tak si to užijte.